

464

D. M. 2210

வருஷ சந்தா ரூ 1-8-0

வை. மு. கோதைநாயகி அம்மாள்

(Mrs. V. M. PARTHASARATHY IYENGAR.)

PROPRIETOR

JEGAN MOHINI

மலர் 7 ஜகன்மோகினி இதழ் 1

1929 A.E.

MA

தனிப் பிரதி கூண 3.

36
 ஜகன்மோகினி ஆபீஸ்,
 26, தோடித் தெரு,
 திருவல்லிக்கேணி, மதராஸ்.
 210018

தனிப் பிரதி — ஒவ்வொரு மாதமும் கடைசித் தேதிக்குள் சஞ்சிகைவெளியாகும்

ஜகன்மோகினி.

இதன் 7-வது ஆண்டு 1929-ஆம் மீசம்சர்ஸ் முதல் ஆரம்பம். இதில் ஸ்ரீமதி வை. மு. கோதைநாயகி அம்மாளால் ஏழுதப்பட்ட, "சாருலோசனா" என்னும் அற்புதமான நாவலின் இரண்டாம்பாகமும், ஹாலய விநோதங்களும், அனுபவ நீதிகளும், காவியங்களும், இன்னும் மற்ற ருசிகரமான விஷயங்களும் வெளிவருகின்றன. இதன் வருடச் சந்தாஉள்நாடு, வெளி நாடு இரண்டிற்கும் தபாற்கூலி புன்பட ரூ. 1-8-0 தான். "சாருலோசனா" வின் முதல்பாகம் சென்ற வாண்டின் கடைசி நான்கு சஞ்சிகைகளில் வெளிவந்ததால், புதிதாகச் சேரும் சந்தா நேயர்கள் எட்டனு கூடச் சேர்த்து ரூ. 2 அனுப்பினால், அவற்றை அனுப்புகிறோம்.

சந்தா விவரம்.

(1) சந்தாத் தொகையை நமக்கு நேரில் முன்பணமாக அனுப்பியாவது, வி. பியில் பணம் கட்டியாவது அல்லது நமது கௌரவப் பிரதிநிதிகளிடத்திலும், ஏஜண்டுகளிடத்திலும் கொடுத்தாவது பத்திரிகையைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம். பத்திரிகையை வி. பியில் அனுப்புவதால் சந்தா நேயர்களுக்கு பூன்றண அதிக செலவுண்டாத மாதலால் முன்பண மனுப்புவதே நலம்.

(2) இவ்வாண்டில் நாம் எல்லா சந்தா நேயர்களுக்கும் புதிய நம்பரைக் கொடுப்பதால் இனிமேல் அவர்கள் எழுதும் கடிதங்களில் புதிய நம்பரை மறக்காமல் குறிப்பிடவேண்டும்.

(3) பிரதி ஆங்கில மாதமும் கடைசித் தேதியில் நமது பத்திரிகையை நாம் எல்லா சந்தா நேயர்களுக்கும் அனுப்புகிறோம். ஒரு மாதத்து சஞ்சிகை அடுத்த மாதம் 15 தேதிக்குள் கிடைக்காவிட்டால் அது தபாலில் தவறிவிட்டதென்று தெளிந்த உடனே நமக்குத் தெரிவித்தால் வேறு சஞ்சிகையை அனுப்புவோம். அப்படிச் செய்யாதவர்களுக்கு, பூன்றண ஸ்டாம்பு அனுப்பினால்தான் வேறு சஞ்சிகை அனுப்பப்படும்.

(4) இடம் மாறும் சந்தா நேயர்கள் தமது புது விலாசத்தை உடனே நமக்குத் தெரிவிப்பதுடன், தங்களுடைய புது விலாசத்திற்கு சஞ்சிகை சேரும் வண்ணம் தபாலாபீஸோடு ஏற்பாடுசெய்து கொள்ளவேண்டும். அப்படிச் செய்யாது சஞ்சிகை தவறிவிடின் அதற்கு நாம் ஜவாப்தாரியல்ல.

(5) நமக்கு ஏஜண்டுகள் இல்லாத விடங்களில் ஐந்து சந்தா தாரர்களைச் சேர்த்துக் கொடுப்பவர்கள் ஒரு வருஷ சஞ்சிகையை இலமாகப் பெறுவதுடன் பரிசுப் போட்டியில் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுவார்கள்.

மானேஜர்.

புதிய வருஷ வாழ்த்து

16 MAR

அன்பார்த்த சகோதர சகோதரிகளே!

மது புது (ஏழாவது) ஆண்டின் முதல் சஞ்சிகை புதிய (1930) வருஷம் பிறப்பினன்று தங்களது காமலர் வந்து சேரும். நம்மவர்களில் ஒவ்வொரு வருப்பாருக்கு ஒவ்வொரு மாதத்தில் புதிய வருஷம் பிறத்தாலும், “யதாராஜா ததா ப்ராஜ” என்கிறபடி, மது மாட்சிமை தங்கிய அரசர் பெருமானின் புது வருஷப் பிறப்பையே நாமெல்லோரும் அதுபவத்தில் கொண்டாடுகிறபடியால், இப் புது ஆண்டில் நம்மெல்லோருக்கும் நோயற்ற வாழ்வையும், தீர்க்காயுளையும், குறைவற்ற செல்வத்தையும் கொடுத்த, “முன்பு பின் பின்றி மூவுலகத்தினும் அன்பி னல்லதோ ராக்கமுண்டோ?” என்ற கம்பர் வாக்கின்படி, நம்மவருள் ஏற்பட்டுள்ள ஐாதி, மதப் பிணக்குகளைப் போக்கவல்ல அன்பை அளித்த பாரத மக்கள் அனைவரும் ஒரே குடும்பத்தினரைப்போன்று ஒத்துழைத்து, மது பாரதமாதாவுக்குத் தொண்டு புரியும்படியான சக்தியை அருளுமாறு ஸர்வ வியாபியான ஸர்வேச்வரனைப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

ஏழாவது தாண்டிப் பரிசுகளின் விவரம்

மது பழைய சந்தாதார்களில் பலரும், புதிய நேயர்களும் இவ்வாண்டின் சந்தாவையும், சுகந்தபுஷ்பத்தின் விலையையும் முன்னதாக அனுப்பியதற்கு எமது மனமார்த்த வந்தனத்தைச் செலுத்துகிறோம். இம்மாதம் 20-தேதிக்குள் பணமனுப்பியவர்களில் கீழ்க்கண்டவர்களுக்குப் பரிசுகள் விழுந்திருக்கின்றன. அவர்கள் தமக்கு வேண்டிய புத்தகங்களைத் தெரிவித்தால் அனுப்புகிறோம்.

பரிசு ந.	ரூ.	சந்தா ந.
1	25	K. 52. Mr. P.K. Pillai, Rangoon.
2	15	A. 43. Mr. S. Arumugam, Madura.
3	10	S. 114. Sow. Saroja Bai, Calcutta.
4	5	J. 7. Mrs. Janaki Ammal, Triplicane.
5	5	V. 1. Mr. S. Venkatarama Iyer, Trichur.
6	5	AG. 1. Mr. R. S. Maniam, Chidambaram.

1930-ஆ ஐனவரி 25 தேதிக்குள் சேரும் சந்தா நேயர்களுடைய கம்பர்களைக் குலுக்கிப்போட்டு பின்வரும் விவரப்படி பரிசுகள் கொடுக்கப்படும்.

1-வது பரிசு ரூ. 15.

3-வது பரிசு ரூ. 5.

2-வது பரிசு ரூ. 10.

4-வது பரிசு ரூ. 5.

இனம்

பல பரிசுகள்

இனம்

காம் இச்சஞ்சிகையை ஆரம்பித்ததற்குத் இதற்குள் எமது சந்தாதார்கள் படிப்படியாகப் பெருகி எமக்கு ஆதரவளித்த உற்சாகத்தை யுண்டாக்கியதற்கு எமது நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம். இன்னும் பல்லாயிரக் கணக்கில் சந்தாதார்கள் சேர்த்தாலன்றி சஞ்சிகையை உஷ்டமின்றி நடத்துவது கஷ்டமென்பது நேயர்கள் அறிந்த விஷயமாதலால் ஒவ்வொருவரும் சில புதிய சந்தாதர்களைச் சேர்த்துக்கொடுத்த உதவிபுரியும்படி கேட்டுக்கொள்கிறோம். அப்படிச் செய்பவர்களுக்குப் பிரதி உற்சாகமுண்டாவதற்காக கீழ்க்கண்டவாறு பரிசுகள் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்துள்ளோம். அன்பர்கள் இதை ஆமோதிப்பார்களென்று நம்புகிறோம்.

பரிசு புத்தகங்கள்

(1)	ஒரு புதிய சந்தாதாரைச் சேர்த்து முன்பண	மாதவமணி அல்லது மனுப்புதிவர்களுக்கு அயிர்தமாலினி
(2)	2 புதிய சந்தாதர்களை	வீரவஸந்தா
(3)	3	கோபாலரத்தனம்
(4)	4	சுகந்தபுஷ்பம்
(5)	5	கௌரமுத்தன் அல்லது ஒரு வருஷ சஞ்சிகை
(6)	6	சண்பகவிஜயம்
(7)		கவந்திகிருஷ்ணன்
(8)	8	வைதேகி, அல்லது பத்ம கந்தரன் அல்லது ராதாமணி

ஒரு வேண்டுகோள்

நாம் எவ்வளவு துரிதமாக ஒரு காரியத்தை முடிக்கவேண்டிப் பிரயத்தனம் செய்தாலும் அதன் முடிவு காலம் வரும்பரியந்தம் அது பூர்த்தியாவதில்லை. இதை நாம் பலகாலும் அனுபவபூர்வமாய்ச் கண்டுவருகிறோம். கடவுளின் ஆக்கினையை மீறவதற்கு யாராலேனும் ஆகுமா! நமது “சுகந்தபுஷ்பம்” என்ற கதையை வெகு துரிதமாக அச்சிட்டு வந்தும் புத்தகம் முன்ருறித்த நாளில் தயாராவதற்குக் கூடாத முக்கியமான தடங்கல்கள் வந்துவிட்டன. அதாவது,—நம்முடைய “சாருலோசனா” வின் முதல் பாகம் (நான்கு சஞ்சிகைகளும்) முதல் பதிப்பு செலவாகிவிட்டதால் அந்த புத்தகத்தை புதிதாகச் சேரும் நேயர்களுக்கு அனுப்புவதற்குக் கையிலில்லாமையால் இரண்டாம் பதிப்பு துரிதமாக நடக்கின்றது. அந்த ப்ரூப் திருத்தும் வேலையும் கூடச் சேர்ந்துவிட்டதால் இந்த புதிய புத்தகத்தின் வேலை சிறிது தாமதப் படும்படியாக நேர்ந்துவிட்டது. அதோடு முதல் சஞ்சிகையும் நடக்கத் தொடங்கிவிட்டது. ஏசு காலத்தில் மூன்று புத்தகங்களின் வேலைகள் நடப்பதற்கு அச்சாபீவிலும் தாமதம் ஏற்பட்டது. இக்காரணங்களை முன்னிட்டு தாமதமானதற்கு நேயர்கள் பொறுத்த மன்னிக்குமாறு வேண்டுகிறோம், அடுத்த வாரத்தில் புத்தகம் தயாராகிவிடும், முன்பணமனுப்பியவர்கள் எல்லோரையும் சுகந்தபுஷ்பம் தன் நறமணத்துடன் தேடிச் செண்டு வந்துவிடும்.

வீரவஸந்தா அல்லது “சுயேச்சையின் பரிபவம்”

என்கிற மற்றொரு சிறிய நாவல் நமது தூலாசிரியரால் எழுதப்பட்டு இப்போதுதான் அச்சாகிக்கொண்டிருக்கிறது. அது ஜனவரிமாதம் 15 தேதிக்குள் (பொங்கல் பண்டிகைக்குள்) முடியலாம் என எதிர் பார்க்கப்படுகிறது. கதை சிறியதாயினும் அதனுள்ளடங்கியுள்ள அரிய பெரிய விஷயங்களைப் படித்தாலன்றி அறிய முடியாது. படித்தும் அகம்பாவம் பிடித்த மனைவியால்—சுயேச்சை வகித்த மனைவியால், படாடோபத்தினால்—விளையும் கேடுகளை யும், படித்தும் அடக்கமுள்ள மனைவியினாலே நன்மையுண்டாகும் விளைதத்தையும் மகா மேன்மையான கல்வியினால் கெட்டுப்போவதில்லை; சுயேச்சையே அழிவதற்குக் காரணம் என்பதையும், கல்வியைக் கற்று உத்தம குணத்துடன் கணவனுக் கேற்ற குணவதியாயிருப்பதால் நன்மை அடைவதையும் இச்சிறு கதை நன் குணத்துகின்றது.

ஆங்கிலம் படித்த விட்டோம் என்கிற அகந்தையுடன் சுதந்திரம் வகித்த ரமாமணி என்னும் பெண்மணியின் கதையும், அதே போல அகம்பாவம் செண்டு கணவனை மதியாமல் திரிந்து, மதம் விட்டு மதம் தாவி, அவன்

210018

கோலமரபும், கோசமரபும் நின்ற மனோகரியின் நிலைமையும் இக்கதையைப் படித்தாலன்றி தெரியாது.

உயர்ந்த படிப்பு படித்தும் உத்தமியாக நடந்து, கணவனின் உயிரைக் காக்கத் தன்னுயிரையும் அளிக்க முன் வந்த குணரத்தினமாகிய வசந்தவல்லியின் அற்புதமான பதி பத்தியும், சிறந்த குணமும் படிக்கப் பரவசமடையச் செய்யும். இது போன்ற இன்னும் பல அனுபவ விஷயங்களையும், நீதிகளையும், ரஸபாவங்களையும் தன்னகத்தே கொண்டு கடுகு சிறுத்தாலும் காரம் குன்றாது என்றபடி வெகு சிறப்புடன் அமைந்துள்ள இந்த நாவலின் விலை எட்டே அனாதான். இதில் அழகிய ஆப்டோன் படமும் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. இது தேவையான நேயர்கள் எட்டணவுக்கு இந்திய தபால் தலைகளாக வாங்கி யனுப்பிப் பெற்றுக் கொள்ளலாம். அன்றி ஒரே ஊரில் சிலர் சேர்ந்து முழுத் தொகையை மணியார்டரில் அனுப்பியும் பெற்றுக் கொள்ளலாம். சுண்டைக்காய் கால்பணம்; சுமைகூலி முக்கால் பணம் என்றபடி யாகுமாதலால் இதைத் தனியாக வீ. பியில் அனுப்ப முடியாது.

இரண்டு அழகிய ஆப்டோன் படங்களடங்கிய

சுகந்தபுஷ்பம்

சுகந்தபுஷ்பம் தனது பரிமளத்தை எல்லோருடைய நாசியிலும் வீசி மனமகிழ்ச்சி செய்வதே போல இந்த சுகந்தபுஷ்பமும் எல்லோருடைய விழியின் வழியாக அகத்திற்குச் சென்று போரணத்தத்தைக் கொடுக்கு மென்பது திண்ணம். தெய்வீகமா யுண்டாகும் காதலென்பது உயர்ந்தோர், தாழ்ந்தோர், அரசன், ஏழை என்ற வேற்றுமை யின்றி சமமாக எல்லோரிடத்திலும் ஜனிக்கும் என்பதை இது நிரூபிக்கின்றது, உண்மையான காதலின் கனிவைக் காணவேண்டுமென்றால், அதை, கேவலமான ஓர் பிச்சைக்காரத் தம்பதிகளிடத்தில் இப்புத்தகத்தின் வாயிலாகக் காணலாம். கற்பென்பது மாதர்களின் பூஷணம். தனது இனத்தைச் சார்ந்த பெண்மணியின் கற்பைக் காப்பதற்காக ஒரு மாதரும் துன்பமும், செய்யும் தந்திரமும், தனது கணவனின் தூக்குணத்தையும் நற்குணமாக்கிய மதிப்பில்லாத மாண்பும் ஒன்று கூடி திரட்டுப் பால் போல இனிப்பை யுண்டாக்கும். கள்ளருக்குள்வாகவே ஒரு வருக்கொருவர் செய்யும் வஞ்சகமும், ஏமாற்றமும் படிக்க அதிக நகைச்சுவை யுடையதாய் யிருக்கும். இதன் விளை குபாய் ஒன்றேதான். விபியில் அனுப்பினால் நான்கை அதிக செலவுண்டாகும். சுகந்தபுஷ்பத்திற்கும்,

வீரவஸந்தா என்ற நாவலுக்கும், சந்தாத் தொகைக்கும் ஒன்றுகூட்டி மூன்று ரூபாயாக அனுப்பும் யோசனையும், இரண்டு புத்தகங்களிற்கு மட்டும் அனுப்பும் யோசனையும் அடுத்த இரண்டாவது சஞ்சிகையின் பரிசுப் போட்டியில் சேர்த்துக் கொள்ளப்படும்.

நவீத கிருஷ்ணன்

இதன் முதற் பதிப்புக் காபிகள், ஏற்கெனவே தெரிவித்தபடி, செலவாகி விட்டதால் தற்போது அனுப்ப முடியாமைக்கு வருத்தகிரேமும், இரண்டாம் பதிப்பு அடுத்த மாத முடிவிற்குள் வெளியாய் விடுமாக்கையால் வேண்டியவர்கள் முன்பணமனுப்பி தங்கள் பெயர்களை ரிஜிஸ்டர் செய்து கொண்டால் தபாற் செலவின்றி புத்தகத்தை அனுப்புவோம்.

மாணேஜர்.

NOTICE.

In addition to our existing Agents and Hon. Representatives we have authorised the undermentioned gentlemen to receive subscriptions on our behalf and grant Receipts.

Hon. Representatives :—

1. Mr. V. Rangasamy,
Room No. 25, Visrani Bhavan,
Matunga. G. I. P. Railway.
2. Mr. A. R. Srinivasa Iyer,
Thongwa, Rangoon.

Agent :—

Mr. R. T. S. Muthoosamy,
29/17, Skinner's Road, North
Colombo.

THE Indian Railway Magazine, George Town, Madras.

The only monthly Magazine in India with the sole purpose of redressing railway grievances. Very useful to Merchants and the Public. Railway Law explained in simple language. **Rs. THREE a Year.**

“கிருஷிகன்”

ஓர் மாதாந்த விவசாயப் பத்திரிகை.
பத்திரிகாசிரியர்கள்:.....

(1) ராவ் பஹதூர் ஜெ. செல்வ ரங்க ராஜு
பென்ஷண்ட் விவசாய டெப்டி டைரக்டர்

(2) J. R. ரங்கராஜு

வருஷ சந்தா தபால் கூலி உள்பட ரூபாய் ஒன்றுதான்.

எல்லோரும் சுலபமாய் அறிந்து கொள்ளக்கூடிய எளிய நடையில் கிருஷிகருக்கு அனுகூலமுண்டாகக் கூடிய வழிகளை எடுத்துக் காட்டுவதிலும், கிருஷிகருக்கு ஏற்படும் சந்தேகங்களை நிவர்த்திப்பதிலும் “கிருஷிகனு”க்குச் சமானமான பத்திரிகை கிடையவே கிடையாதென்பது நிச்சயம்.

“கிருஷிகன்” பத்திரிகையானது சுயநலத்தைக் கருதாது விவசாய அபிவிருத்தியையும், அதன் மூலமாய் தேசக்ஷேமத்தையும் கருதி வெளிப்படுவதால் வருஷ சந்தா தபால் கூலி உள்பட ரூ. ஒன்று வைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

வி.பி. மூலமாய் அனுப்பினால் ரிஜிஸ்ட்ரேஷன் கூலி சேர்த்து ரூ 1-4-0 ஆகும். ஆகையால் உடனே ரூ. ஒன்று மணியார்டர் செய்து தங்கள் பேர்களைப் பதிவு செய்து பத்திரிகை பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்.

மாணேஜர் “கிருஷிகன்” ஆபீஸ்,
“ஐக்கநாதபாக்” சைதாபேட்டை, சென்னை.

கெட்டி சாயம் ! உயர்ந்த உடை !! விலை நயம் !!!

உயர்தரமான பம்பாய் கேட்டிச் சாயமுள்ள

கலர் புடவைகள்

இவைகள் தினந்தோறும் தோய்த்து அணியத் தக்கவை, கெம்புரோஸ், ஆரஞ்சு, பச்சை, சரக்லேட் நிறங்களில் கிடைக்கும். பெண்மணிகளைத் திருப்திப்படுத்த பளபளப்பும் வசீகரத்தோற்றமும் கொண்ட இவ்வாடைகளை வாங்குவதே சரி.

அளவு 18 x 2½ முழங்கள்.

முதல் ரகம் விலை ரூ. 5-0-0 2-வது ரகம் ரூ. 4-0-0
பூக்கொடிக்கரை நெய்து முந்தாணியில் பூவேலை செய்திருக்கும்
உருப்படி 1-க்கு ரூ. 1-2-0 அதிகம்.

ஜர்மன் சில்க் புடவைகள்

சாதா : மயில் கழுத்து, பொன் வண்டு, மேகவர்ணம், மாந்தளிர், பச்சை, அரக்கு, கருப்பு முதலிய எல்லாக் கலர்களிலும் கிடைக்கும். பெங்களூர் முந்தாணி போட்டது. கலர் கெடாதது. மனோகரமான மழமழப்பு; பளபளப்பு மாறாதது. ரம்மியமான தோற்றமுள்ளது. நேர்த்தியான நெசவு கொண்டது. நீடித்து நிற்பது. உறுதியானது.

18 x 2½ முழங்கள் விலை ரூ. 11-0-0

ரவிக்கை தண்டு 1-க்கு 0-11-0

கொட்டடி : கரைகளில் பேட்டு வைத்து உடலில் பவழக் கொடி, தந்திக் கம்பி, டில்லி தர்பார் முதலிய தினுசுகள்.

18 x 2½ விலை ரூ. 11-4-0

ரவிக்கை 1 முழம் 0-12-0

மேற்படி பினைன், கொட்டடி தினுசுகளில் ருத்திராகுப் பேட்டு வைத்து தலப்பிலும் ஐரிகை (கருக்காதது) வேலை செய்ய உருப்படி 1-க்கு 3-0-0 அதிகம்.

குறிப்பு... உத்தம உடைகளுக்கு உத்தரவாதம். ஆகவே நல்ல சரக்குகளை இங்கேயே வாங்குங்கள். ஆர்டருடன் கால் பங்கு முன் பணமனுப்புக. தபால் கூலி வேறு.

ஒரே சமயத்தில் 100 ரூபாய் சரக்கு வாங்குபவற்கு 1 ரூபாய்க்கு 0-1-6 வீதம் குறைக்கப்படும்.

ஸீட்டி சேவுச் சாலை,

எஜன்கேள்

65, அரமணைக்கார வீதி,

தேவை.

ஜி. டி. சேன்னை.

பொடி டப்பிகள்.

விலை குறைவு!

விலை குறைவு!

உறுதியானதும், பள பளப்பு மாறாததும், பற்பல ரகங்களில் வேலை செய்ததுமான பொடி டப்பிகள், கொம்பு, சந்தன மரம், ரோஸ் வுட் முதலியவைகளில் விற்பனைக்குண்டு. வியாபாரிகளுக்கு 10 வீதம் கமிஷன் கொடுக்கப்படும். வி. பி. யிலுள்ள ஆர்டர்களை மட்டும் கவனிக்கலாகும்.

கொம்பு

2½ " நீளம் கில் உள்ளது.	டஜன் 1-க்கு	9 0 0
2½ " " "	" "	8 0 0
2" " " "	" "	6 0 0
2½ " " கிலில்லாதது	" "	8 0 0
2½ " " "	" "	7 0 0
2" " "	" "	5 2 0
2½ " 2¼ " சந்தன மரம்	" "	6 0 0
2½ " 2¼ " ரோஸ் வுட்	" "	5 4 0

VARIETY STORES,

G. W. 594

Trichur, P. O

வெளி வந்துவிட்டது!

வெளி வந்துவிட்டது!!

இரண்டாம் பதிப்பு.

சென்ற டிசம்பர் மாதமே வெளியான "ராதாமணி" (ஸ்ரீமதி வை. மு. கோதைநாயகி அம்மாள் எழுதியது) முதற்பதிப்புக் காபிகள் இதற்குள் செலவாகிவிட்டதிலிருந்தே அதன் பெருமை நன்கு விளங்கும். கடைசிப்பக்கம் வரையில் கதையின் முடிவை ஊகிக்கமுடியாதபடி பிரமிப்பையுண்டாக்கும் துப்பறியும் நாவல் இதுதான். 2-பாகங்கள் விலை ரூ. 2—8—0. நமது சந்தா நேயர்களுக்கு ரூ. 2.

முன்பண மனுப்புவோர்க்கு தபாற்செலவு இனும்.

"ஜகன்மோசினி" சூபீஸ்,

26 தேடித்தெரு, திருவல்லிக்கேணி, சென்னை.

Published by V. M. Parthasarathy Iyengar,
for "JAGANMOHINI OFFICE"
PRINTED AT THE TATA PRESS, MADRAS.

7-வது அதிகாரம்.

பட்டாதாரிகள் குட்டு வேட்ட வேளிச்சம்

ஃ
ஃ:ஃ:ஃ:ஃ
ஃ:ஃ:ஃ:ஃ

“கடவுளை நம்பிய எவர்க்கும் அவனுடைய அருள் பெருகாதிருக்குமா! நம்பிய ப்ரக்லாதனுக்கு ப்ரம்மமான்; நம்பாத ஹிரண்யனுக்கு ஸீம்மமான். நம்பிய பாண்டவர்களுக்கு க்ருஷ்ணனான்; நம்பாத கௌரவர்களுக்கு துஷ்டனான்.” என்றும் “அன்பருக்கு அன்பன்; அன்பு அற்றவருக்கு தன்பன்.” என்றும் ஆன்றோர் கூறுவது உலகறிந்த விஷயம்; அது பொய்க்குமா? நமது சந்திரகாஸன் உண்மையில் மகா புத்திசாஸி. பக்தியில் பெரிதும் ஈடுபட்டவன். கடவுளிடத்தில் அளவு கடந்த பூஜையைச் செய்து பஜிக்கும் ப்ரீதியை இயற்கையிலேயே அடைந்தவன். கடவுளிடத்தில் அவனுக்குப் பூர்ண பக்தியும் நம்பிக்கையும் உண்டு. அவ்வாறான நம்பிக்கையை அடைந்து அவனை பஜித்துக்கொண்டே, தன்னை அவமதித்த சண்டாளியைப் பழிக்குப் பழி வாங்கிவிடவேண்டிய உதவியைச் செய்ய வேண்டினான்.

அத்தகைய பக்த சிகாமணியாகிய சந்திரகாஸனுக்குப் பெண்டாக வந்த பேயாகிய இராதாபாய் வெகு மகிழ்ச்சியுடன் உள்ளே சென்றாள். அவ்வாறு சென்றதும் அங்குள்ள முன் கட்டு ஹாலில் மனிதரைக் காணவில்லை. முதலியாரையும் காணவில்லையாகையால் “இதென்ன இங்கு ஒருவரையும் காணவில்லையே! ஒருக்கால் மீடிக்கு மெத்தையில் இருக்குமோ, அங்கு சென்று பார்க்கலாம்” என்று எண்ணி மெத்தைக்குச் சென்றாள். அங்கும் ஒருவரையும் காணாமையால் திடுக்கிட்டாள். அவளுடைய மனத்தில் அவளை அறியாத ஓர்விதமான அச்சமும் பயமும் தோன்றின. அவள் அந்த மெத்தையிலுள்ள எல்லா இடங்களையும் பார்த்தாள். ஒருவராவது

காணப்படவில்லை. அவளுடைய திகில் அதிகரித்துவிட்டது. “ஐயோ! இதைன்ன வேடிக்கையாக விருக்கின்றது. எல்லோரும் வந்துவிட்டார்களென்றும், சங்கீதம் நடந்துகொண்டிருக்கின்றதென்றும் கடிதம் வந்திருக்கிறதே! அவ்வாறான ஏற்பாடுகளும் காணப்படவில்லையே! முதலியாரையும் காணோம். அவர் ஏற்கெனவே முதல் கடிதத்தில் எழுதியிருந்ததுபோல, அவருடைய மனைவி, தாயார் முதலியோர் மீண்டும் வந்து தடுத்துவிட்டார்களோ! அன்றி பிறகு வந்தக் கடிதமே ஒருக்கால் மோசமானதாய், முதலியாரின் மனைவி எழுதியதாக விருக்குமோ!” என்று அபாரமாய் திகில் கொண்டு தான் என்ன செய்வது என்று யோசித்தாள். “வீடு திரும்பிவிடலாம் என்று எண்ணினால், நமது சினேகிதிகள் வந்து விட்டால் என்ன செய்வது? ஐயோ! இதைன்ன பெருத்த போதாதக் காலமாயிருக்கின்றதே!” என்று கலங்கிப்போய் நின்றாள்.

அந்தச் சமயத்தில் நம் சந்திரநாசன் சும்மாவிராமல் ஒரு நாடகம் நடக்கத் தொடங்கினான். அவன் முதல் நாள் க்ஷவரம் செய்துகொண்டிருந்தான். அது அவன் நடக்கத் தொடங்கிய நாடகத்திற்கு அனுசூலமாயிருந்தது. எனினும் க்ஷவரம் செய்து ஒரு நாளாகிவிட்டபடியால் முகத்தில் கொஞ்சம் சுரசுரப்பு இருந்தது. ஆதலால், அந்தச் சுரசுரப்பும் தெரியாதிருக்கும் பொருட்டுக் கொஞ்சம் திருமண்ணைக் குழைத்து, அதை முகத்தில் க்ஷவரம் செய்து கொண்டவிடத்தில் பூசி, தன் மல் வேஷ்டிகளில் இரண்டை ஒன்றாக மிஷனில் தைத்து இணைத்து, அதை விதவைகளைப்போல இடுப்பில் சுற்றிக் கட்டித் தலையில் முக்காடிட்டு நெற்றியில் விபூதியை வாரிப் பூசிக்கொண்டு அந்த பங்களாவிற்கு வந்து சேர்ந்தான். அப்போது தான் இராதாபாய், மெத்தைப் படியில் ஏறினாள். அவளைக் கண்டவுடனே, அவன் ஒன்றுமறியாதவன்போல உள்ளே சென்று முதலியாரின் தாயாரைக் கண்டு; அவளிடத்தில், “அம்மா! மீட்டிக்கு இனிமேல்தான் நடக்குமா, அல்லது நடந்துவிட்டதா? எனக்கு இப்பேர்ப்பட்ட மீட்டிக்குகளைப் பார்க்க இஷ்டம் உண்டு; அதனோடு ராதாபாய் அம்மாளைப் பார்க்கவேண்டுமென்று ஆசை கொண்டு நான் வந்தேன். அதோ அந்த அம்மாளும் மெத்தைமே

லேறுகிறாள்; மெத்தையில் தான் மீட்டிக்கு நடக்கப்போகிறதோ?" என்று மெல்லக் கேட்டுக் கலகத்தை மூட்டிவிட்டான். இதைக் கேட்ட அவள், "என்ன! என்ன! அவள் வந்திருக்கிறாளா! நீ அவளைக் கண்டாயா? அவளுக்குத்தான் இன்று இழவு எடுக்கவில்லையே! நீ யாரு பாட்டி? தாறுமாறாகப் பேசுகிறாய்!" என்று சிடுசிடுப்புடன் கூறினாள்.

சக்தி:—“அம்மா! நான் இந்த ஊர்தான்; நேற்றுப்பேப்பரில் இந்த மீட்டிங் விஷயத்தை என்னுடைய பெண் படித்துக் கூறினாள்; எனக்கு இந்த விஷயத்திலும், பாட்டு, டான்ஸ் முதலியவைகளிலும் நிரம்பவும் இஷ்டமுண்டாதலால் நான் இதைப் பார்க்கலாம் என்று வந்தேன்; நான் வரும்போதுதான் அந்த அம்மாளைப்போல ஒரு பெண் மெத்தையில் ஏறினாள். அந்தப்பெண் இராதாபாயென்றே நான் நினைக்கிறேன்; நானும் மெத்தைக்குப் போகலாமென்று நினைத்தேன்; ஆயினும் உங்கள் உத்தரவின்றிப் போகக்கூடாதென்று உங்களிடம் வந்தேன்” என்றாள்.

இதைக்கேட்ட சிழுவியும், அவள் மருமகளும் நிரம்பவும் ஆத்திரங்கொண்டு மெத்தையை நோக்கி ஓடினார்கள். அப்போது இராதாபாய் மெத்தையில் சென்று பார்த்து அங்கும் ஜனங்களாவது, முதலியாராவது இல்லாமலிருந்தபடியால் திடுக்கிட்டு விழித்தவாறு, “இதென்ன வேடிக்கை! இது முதலியார் பங்களாதானே அல்லது வேறு யாருடைய பங்களாவேனுமிருக்குமோ! நாம் இடந்தெரியாமல் தவறி இங்கு வந்துவிட்டோமோ! இல்லை, இல்லை; இது முதலியாருடையதுதான் என்பதில் சந்தேகமில்லை; ஏனெனில் விருந்துக்குச் செய்யப்பட்ட அலங்காரங்களெல்லாம் அப்படியே இருக்கின்றன; நம்மை வரும்படி எழுதிவிட்டு அவர் எங்குப் போயிருக்கிறார்? இதென்ன புதுமைபாக விருக்கின்றதே! அந்தக் கடிதம் ஒருகால் முதலியாரால் அனுப்பப்பட்டாதாயிருக்குமோ! அட கிரகசாரமே! இன்று நிகழ்வனவெல்லாம் இவ்வாறு விபரீதங்களாகவே நடக்கின்றனவே!” என்று பல யோசனைகளைச் செய்து கொண்டே நின்றாள். அச்சமயம் மெத்தையை அடைந்த மாமியும் மருகியும் அங்கு அவள் நிற்பதைக் கண்டார்கள். ஆனால் அவள்

தான் இராதாபாய் என்பதை அவர்கள் அறியமாட்டார்களாகையால், அதை யறியும்பொருட்டு அவளிடம் சென்று, “நீங்கள் யாரம்மா? உங்கள் பேரென்ன?” என்று கேட்டார்கள்.

இராதா:—என் பெயர் எதுவாயிருந்தாலென்ன? உங்களுக்கு அதைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய அவசியமென்ன விருக்கின்றது? இந்தப் பங்களா சதாசிவ முதலியாருடையதா, வேறு யாருக்கேனும் சொந்தமானதா?

மாமி:—இது அவருடையதுதான்; இங்கு வருபவர்களை விசாரித்து அனுப்பும்படி அவர் எங்களுக்கு உத்தரவு செய்திருக்கிறார்; அதனால்தான் நாங்கள் உங்கள் பெயரைக் கேட்டோம்; தாங்கள் யார்? தாங்கள்தாம் இராதாபாயம்மாளோ?

இராதா:—“ஆம், நான்தான் இராதாபாயி் விருந்துக்கு வந்திருப்பவர்களும், முதலியாரும் எங்கேயிருக்கிறார்கள்?” என்று அகங்காரத்தோடு அவர்களைக் கேட்டாள். அவ்வாறு அவள் தன் பெயரையும் கூறி முடுக்கான கேள்வியைக் கேட்கவே அவர்களுடைய ஆத்திரம் உச்சநிலையை அடைந்துவிட்டது. உடனே அவர்கள், பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு, “ஆகா! குடி கேடுக்கவந்த கோடு நீலி நீதானா! அட! வெட்கங்கெட்ட சிறுக்கியே! எங்கள் குடும்பத்தை நாசம் செய்ய வந்த நாரிப் பைசாசமே! எங்கள் வாழ்க்கையாகிய தருவைச் சாய்க்க வந்த வேர்ப் புழுவே! உன் பவிஷுக்கு விருந்து ஒரு கேடா! ஜாதி விட்டு ஜாதி புக விரும்பும் தடிக் கழுதையே! வேறு ஜாதியார் செய்யும் விருந்தை யேற்று அதற்குத் தலைமை வகிக்க வெட்கம் விட்டு, மாணவீன மற்றுப் பனை மரம் போல வந்து நிர்கின்றாயே! தூத்து! கட்டிய கணவனைக் காலால் உதைத்தத் தள்ளிய கபடியான உனக்கு மாண மெங்கே விருந்து வரப்போகிறது! நீ தமிழில், எட்டே காலாகிய மாணத்தைத் தான்—அதாவது, அ. வ. மாணத்தைத் தான் கொண்டிருக்கின்றாய். “ஐயோ! கவரிமா என்னும் மிருகமும் மாண மழிந்தால் உயிர் வாழ்வதில்லைவே! அந்த மிருகத்துக் கிருக்கும் குணம் கூட உன்னிடத்திலில்லைவே! உன் பவிஷெல்லாம் வெளியாகிவிட்டதே! அடி பாவி! நீ ஊரார் குடிகளை

பெல்லாம் கலைத்து நாசம் செய்து பலரை வயிறெரியும்படி செய்து விடுகின்றாயே! சில ஆடவர்கள் மதி கெட்டு பா ஸ்திரீ கமனத்திலீடுபட்டுத் திரிந்தாலும் அந்த ஆடவர்களை உத்தம குணமுடைய பெண்கள் நற் போதனைபால் நல் வழியில் திருப்பி, அவர்கள் தங்களுடைய நாயகிகளோடு மகிழ்ச்சியுடன் வாழும்படி செய்பவேண்டும். நீயே அத்தகைய நன்மார்க்கத்தை விட்டு அறிவிழந்து வரும் ஆடவர்களுடன் கூடி, 'நாகரிகம்! நாகரிகம்!!' என்ற ஆபாச முறையில் பழகிப் பிறகு அனர்த்தமான துறையிலிறங்கி அவர்களை அடியோடு நாச முறச் செய்து அவர்களிடம் காசைப் பறிக்கும் வேகித் தொழிலை மேற்கொண்டிருக்கின்றாய்! இது தானா உனது படிப்பின் பயன்? கல்வி கற்றுக் கடைத்தேறும் கண்ராவி இது தானா!" என்று சோனாமாரி போல வசைச் சொல் மாரியை வாரி யிறைத்தார்கள்.

அவர்களைக் கண்ட போதே இராதாபாய்க்கு வெறுப்பும், அதிருப்தியும் உண்டாகி யிருந்தன. அவற்றோடு அவர்கள் இவ்வாறு கூச்சலிட்டுச் சுடு சொற் சாங்களைப் பிரயோகிக்கவே அவற்றின் வெம்மையால் இராதா வதங்க வாரம்பித்தாள். அவ்வாறு அவள் வதங்கி, "ஐயோ! இன்று நமக்கு ஏதோ போதாக் காலம் நடைபெறுகின்றது; அக்காலக் கொடுமையாலே தான் இவ்வித சம்பவங்கள் நேர்ந்துகொண்டிருக்கின்றன; முதலியார் அனுப்பிய கடிதப்படி இங்கு ஒன்றும் காணப்படவில்லையே? இவ்விதம் நம்மைப் பல விதத்திலும் அவமான மடையச் செய்யவேண்டு மென்று கருதியே அவர் இந்த வேலையைச் செய்திருக்கிறாரென்பது தோன்றுகின்றதே! முதலியாரின் முதல் கடிதத்தில் அவர் தெரிவித்தபடியே இந்த நாய்கள் நம்மீது விழுந்து குரைக்கின்றனவே! இதென்ன கஷ்டகாலம்! ஐயோ! நம்மைச் சுற்றி வளைத்துக்கொண்டிருக்கும் இந்த பேய்களிட மிருந்து நாம் தப்பித்துக்கொண்டு உடனே திரும்பி விட்டால் தான் பிழைக்கலாம்; அடடா! நம்முடைய சினேகிதிகள் இங்கே மீண்டும் விருந்து நடக்கிறதென்று இச்சமயம் வந்துவிட்டால் என்ன செய்வது! அவர்கள் நம்மை இந்நிலைமையில் கண்டுவிட்டால் நம்மைப் பற்றி என்ன நினைப்பார்கள்!"

என்று தனக்குள் எண்ணி, மனம் சிதறிப்பவாறு அலைகின்றாள். தான் மெல்லத் தப்பித்துக்கொண்டு போய்விட்டால் போதும் என்கிற நிலைமையில் மனம் போராடுவதால் அவள் அவ்விடத்தை விட்டு இரண்டடி எடுத்து வைத்தாள். இதற்குள் சந்திரகாஸன் இராதா பாயின் அருகில் சென்று “அட! தராத்தமா! உன்னுடைய செய்தி ஒருவருக்கும் தெரியாத இரகசிய மென்று எண்ணினாயா! வெட்கம் கெட்ட சிறுக்கியே! உன் பவிஷ்டுக்கு விருந்து ஒரு கேடா! ஏன்? ஆறு விஷயங்களைப் பற்றி சீராக உபன்யாசம் செய்யப் போவதாக நேற்றுத் தீர்மானித்தாயே! அவ்வாறான உபன்யாசத்தை இப்போது செய் பார்க்கலாம். கடவுள் என்று நம்பி மோசம் போகும் பாமா ஜனங்களைத் திருத்தி நன்மார்க்கத்தில் ஒழுகச் செய்ய வேண்டுமென்று உன் ஆசை நாயகர் (முதலியார்) சொல்லிக் கொடுத்தாரே! அதை இவ்வமயம் ப்ரசங்கம் செய் பார்க்கலாம்” என்று கூறி முடிக்கு முன் இராதாபாய் திடுக்கிட்டுக் கட்டு மீறிய பதைப்பும் திகைப்பு மடைந்து “ஆ! நேற்றிரவு நமக்கும் முதலியாருக்கும் நடந்த விஷயங்களை இந்த மொட்டைச்சி எவ்வித மறிந்துகொண்டாள்? ‘ஐயோ! இதென்ன போதாக் காலமாக விருக்கின்றதே!’ என்று எண்ணி சந்திரகாஸனை நோக்கி “ஏ” கிழட்டுப் பிணமே! தாறுமாறாக உளறாதே. கல்வியின் திறமையை நீ யறியமாட்டாய்! அநாகரிகமும் அநாசாரமும் நிறைந்த உங்களைப் போன்றவர்களினால் தான் உலகமே கெட்டுவிடுகிறது. கடவுளாவது, மடவுளாவது! வீணான பூச்சி வித்தைையை இங்கு காட்டாதே! உம் வழியை விடு” என்று வெகு அட்டகாஸத்துடன் கூறினாள்.

முதலியாரின் தாயார்:—அட! அகந்தை பிடித்த அற்பப் பதரே! உன்னுடைய ப்ரசங்கம் இங்கு யாருக் கடி வேண்டும்? உன்னுடைய கோஷ்டியினரே உன்னுடைய மோசத்தைக் கண்டால் வெறுப்பார்கள். கல்யாணமாகிய பின் கணவனைத் தள்ளிய கபடி நீ என்பதை ஒருவரு மறியார்கள் என்று எண்ணாதே! உன் குட்டு வெட்ட வெளியாய்விட்டது, என்பதை இப்போது தெரிந்துகொள். மணந்த மணாளனை மறைத்து நீ அவன் மனமெரிபச் செய்துவிட்டுக் கண்ணிகை என்று நடித்த உன் முழு மோசம் இன்று வெகு ப்ரகாச

மாய்விட்டது; இனி உன்னால் மறுக்க முடியாது. நான் எப்பாடு பட்டேனும் அந்த உத்தமனைக்—மகா கொடிய விஷம் போன்ற உன்னை மணந்த பரம சாதுவை—கண்டுபிடித்து அவனிடம் உன்னுடைய சகல வைபவங்களையும் கூறி உன்னைச் சந்தி சிரிக்கச் செய்கிறேன் பார். அப்போதேனும் என் குடிக்குக் கொள்ளி வைக்காதிருக்கிறாயா பார்க்கவேணும். படுபாவி அக்னி சாக்ஷியாய் மணந்த விவாகத்தை நீ மறைக்கத் துணிந்தவள்; நீ கொலை செய்ய அஞ்சுவாயா! இன்று காலையில் ஒரு மகானுபாவன் வந்து உனது ரகஸியத்தை வெளியிட்டுவிட்டார். அவரைக் கொண்டே என் ஆத்திரத்தைத் தீர்த்துக்கொள்கிறேன். அவருக்கு உன் புருஷனைத் தெரியுமாம்,—என்று கூறுகையில் இராதாபாயின் வயிற்றில் திக்கென்றது. “நேற்று நம் வீட்டிற்கு வந்த அந்தப் பாவி தான் இங்கு வந்து உளறிவிட்டானே! இதென்ன யூதம் கிளம்புவது போல விஷயங்கள் கிளம்புகின்றனவே!” என்று தன் உள்ளுக்குள் எண்ணி அவர்களை நோக்கி, “ஏய், அநாகரிகப் பைசாசங்களே! முதலியாருடைய யோக்யதைக்கும், பட்டத்திற்கும் நீங்கள் அவருடைய தாயார், தாரம், பாட்டி என்று சொல்லிக் கொள்வது சிறிதும் பொருந்தாது. அவருடைய மனிதராக உள்ள உங்களிடம் நான் சற்று மரியாதையுடன் பேசுகிறேன். என்னுடைய கௌரவம் என்ன, என்னுடைய அறிவென்ன? எனது கல்விப் பட்டங்களென்ன! இவைகளை யெல்லாம் சிறிதும் அறிந்துகொள்ளாது உளறுகிறீர்களா? எந்தக் கழுதை எனக்கு விவாகமானதாகத் தெரிவித்தான்? விலகுங்கள் “என்று கூறி முடிக்காகத் திரும்பினாள். அதே சமயம் முதலியாரின் மனைவி தாங்கமாட்டாத கட்டு மீறிய ஆத்திரத்துடன் ஒடோடியும் உள்ளே சென்று மீண்டும் வந்து இராதாபாயை நோக்கி “அம்! சண்டாளி என்னுடைய இல்லற இன்பங்களை யெல்லாம் ‘கொள்ளை யிட்ட கள்ளியே! முதலியாருக்குத் தாயாராகவும் தாரமாகவும் இருப்பதற்கு நாங்கள் யோக்யதை அற்றவர்கள் தான். பேமானி முண்டையாகிய நீ தான் மிகுந்த யோக்கியதையுடன் அவருக்கு மனைவியாக விருக்க வந்துவிட்டாயே, இனிமேல் என்ன குறைவு?” என்று கூறிக்கொண்டே ஒரு பாத்திரத்து நிறையக் கழுநீரைக் கொண்டு வந்து இராதாபாயின் தலைமேல் கொட்டி “அம்!

மான ஈனமற்ற பாவி! நீ சமங்கலியாயிற்றே என்று எண்ணிச் சாணியைக் கரைத்து உன் தலையில் கொட்டாது விட்டேன். என் வயிறு எரிவது போல நீ எப்போது எரிவாய்?" என்று ஆத்திரத்துடன் கூறினான்.

இராதாபாயிக்கு அப்போதுள்ள மன நிலைமையைக் கூற வேண்டுமா! "ஐயோ! என்னை வேண்டுமென்றே இங்கு வரவழைத்து அவமானப் படுத்துவற்கு இவர்களே அவ்விரண்டாவது கடிதத்தை எழுதியுக்கிரார்கள் என்பது நன்றாகத் தெரிந்துவிட்டது. விருந்திற்கு எனது சினேகிதிகள் இவ்வமயம் வந்து விட்டால் என்ன செய்வது?" என்று துடித்து சிற்றங்கொண்ட சிங்கம்போல "ஹா, சண்டாளர்களே! என்னைக் கொலை செய்துவிடவா நீங்கள் துணிந்தீர்கள்? 'ஐயோ! மர்டர்! மர்டர்!' என்று கூச்சலிடவாரம் பித்தாள். சந்திரகாஸன் முதலியாரின் மனைவியின் செய்கைக்கு மிக்க மகிழ்ச்சியை அடைந்து இராதாபாயை நோக்கி "அடி, சண்டாளி! உனக்கு உன் பாபம் தொலையும் பொருட்டு திவ்யமான மங்கள ஸ்நானம் கழுவீரால் செய்வித்த பேருதவிக்காகவா நீ கொலை என்று கத்துகிறாய்! அப்பாடா! இப்போதுதான் என் வயிறு குளிர்ந்தது; என் மனம் மகிழ்ந்தது; என் ஆத்திரம் அடங்கிபது. அடி! பதித்ரோகி! நீயா விவாகமாகாதவனிகை? உன் கணவன் யாரென்பதை நான் கூறட்டுமா! அன்றி இச்சமயம் அழைத்துக் காட்டட்டுமா! நீ முதல் கொலைபாதகியாக விருக்கையில் உன்னைக் கொலை செய்ய ஒருவருண்டோ! துஷ்டப் பதரோ! துராத்மாவோ!" என்று கர்ஜித்தான்.

இராதா:—ஓகோ! நீங்கள் எல்லோரும் ஒன்றுகூடி என்னை வேண்டுமென்று பழித்து அவமானம் செய்ததற்கு நான் முதலில் மான நஷ்ட வழக்குத் தொடுக்காவிட்டால் என் பெயர் என்ன பாருங்கள். எந்த விதவையின் மகனை என் புருஷனென்று கூறி அழைத்துவந்து நிற்கப்போகிறாய். கிழட்டுப் பிணமே! உன் மண்டைப் புழு மாளச் சமயம் வந்துவிட்டதுபோலிருக்கிறது—என்று கூறி முடிப்பதற்குள் சந்திரகாஸன் வெகு கோபத்துடன், "என்ன! என் மண்டைப் புழு மாளக் காலமா? அடி குலத்ரோகி! உத்தம

குடிகளைக் குலைக்கும் சண்டாளி! எந்த விதவையின் மகளை அழைத்து வருவேனா? அவன் உன்னை மணந்ததால் விதவையாப் விட்டானே யன்றி உண்மையில் சுமங்கலி பெற்ற சுத்த வீரனே யாவன். இதோ அவனைக் காட்டுகிறேன்." என்று கூறிக் கொண்டே அங்கிருந்த ஜலத்தினால் முகத்துத் திருமண்ணை அழித்துவிட்டு முட்டாக்கை விலக்கிச் சாதாரண வேஷ்டி கட்டிக்கொண்டு "ஹா! அடி, நாசகாலி! இதோ வந்தேன். நான் யார் சொல்லு, நேற்றைய தினம் நீ எனக்குச் செய்த அவமானத்திற்கு உன் தலையில் கழுநீரைக் கொட்டியது மட்டும் போதாது. சாணியைக் கரைத்துக் கொட்டி விளக்குமாறால் அடித்து, ஜோட்டினால் சிங்காரித்தால் என் ஆத்திரம் தீரும்; வயிற்றொரிச்சல் ஆறும்." என்று கூறிக் கொண்டே அருகிலிருந்த செருப்பால் அவனை அடித்து "அடி! மாணக்கெட்டு வாழும் பேமானி! எங்கையெல்லாம் சேர்த்து வழக்குத் தொடுத்துக் கொள்ளலாம். நாங்கள் பயந்தவர்கள் அல்லர். உன் மீது சரியான வழக்குத் தொடுத்து உன்னைத் தீராத கவலைக்குள் புகுத்துவதற்கு எனக்குத் தெரியும். என்னைப் பலரைய அக்கினியின் முன்னால் தாராவார்த்து உன்னைக் கொடுத்த உன் அப்பன் இன்னும் சாகவில்லை. அவனைக்கொண்டே உன்னை நான் தகுந்த வழியில் ஒரு கை பார்க்கிறேன். நேற்று நான் கூறிய சபதப்படி உன்னைப் பழிக்குப் பழி வாங்கிவிட்டேன்; இன்னமும் வாங்குகிறேன். உன் படிப்பில் கொள்ளி வைக்க. படித்து உன் மூளை செழிக்காது பாழ்த்துவிட்டதா உன் படிப்பின் பெருமை? இந்த பவிஷுக்கு வாயும் வேண்டுமா!" என்று இவன் சரமாரியாக வர்ஷிக்கின்றான்.

உண்மையில் அங்குள்ளவர்களும், ராதாபாயும் யாரோ கிழவி வந்திருப்பதாகவே எண்ணியிருந்தார்களாதலால், அவன் கிழவிக் கோலத்தை நீக்கிச் சுய ரூபத்துடன் நின்றதையும் அவனே அவள் புருஷன் என்பதையும் உணர்ந்துகொண்டதும் சொல்லமாட்டாத வியப்படைந்து விட்டார்கள். இராதாபாயோ ஒன்றுமே தோன்றாது இடி முழக்கக் கேட்ட சர்ப்பத்தைப்போல நடுநடுங்கி நின்று விட்டாள். அன்று நடந்த சகலமான சம்பவங்களும் இவன்தான்

வேண்டுமென்று செய்துவிட்டான், என்பதை யூசித்தறிந்துகொண்டான். “என்னை மணந்தவன் தானே என்றும், அவ்வாறு தன்னை மணந்தும் இல்லை என்று மறுக்கிறான் என்கிற விஷயத்தை உண்மையில் இவன் வழக்குக்குக் கொண்டுவந்துவிட்டால் என்ன செய்வது? ஐயோ! நம்முடைய கௌரவம் எவ்விதம் குளியும்? இத்தனை நாளாக இல்லாதிருந்த இப்பாவி என்கிருந்து முளைத்தான்? மோசம் செய்த குற்றமல்லவா நம்மீது சாரும்! கஸிபாணம் செய்துகொண்டும் இவன் எனக்கு வேண்டாமென்று நாம் தெரிந்து விலக்கிவிடாது மோசமான விஷயத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டோமே! இவன் தான் என்னை மணந்தவன் என்பதற்கு அவனுக்குப் பல சாஷியங்கள் கிடைத்துவிடலாம். நாம் என்னவிதமாக இல்லை என்பதை நீ ரூபிக்க முடியும்? ஹா, கஷ்டமே! இச்சமயம் அந்த முதலியார் எங்கு போய்விட்டார். ஐயோ! என்ன செய்வேன்?” என்று திருடனுக்குத் தேள் கொட்டியதுபோல தத்தளிக்கின்றான். தான் அவனிடம் என்னவிதமான பதிலைப் பேசுவதென்ற யோசனையும் அவள் மனத்தை வதைக்கின்றது. அவ்வாறான நிலைமையிலும் அவள் பேசாதிருக்காமல் “ஓகோ! இது பெருத்த மோசம் நடக்கும் நாடக மேடைபோலிருக்கிறது. மொட்டைச்சி கட்டைச்சிகளெல்லாம் ஆண்பிள்ளையாவதும், ஆண்பிள்ளை பெண்பிள்ளையாவதும் வெகு விரைதா! நீ யார்? உனக்கும் எனக்கும் எந்த விதமும் சம்பந்தம் கிடையாது; வீணாக அடாவடியாக வார்த்தையாட வேண்டாம். நீயா என்புருஷன்! உன்னையா நான் மணந்தேன்? இந்தப் பூச்சி வார்த்தை இங்கு வேண்டியதில்லை. என் அப்பனைக்கொண்டு நீ என்னை மணந்ததை நிரூபிக்கப்போகின்றாயா! இந்தக் கட்டுக்கதையினால் நான் பயந்துவிடமாட்டேன். நான் எம். எ. பட்டம் பெற்ற இராநாபாய் என்பதை மறந்து பேசாதே” என்று கூறிக்கொண்டே செல்வதற்கு யத்தனித்தாள்.

அதே தருணம் ஒரு கிழவி அங்கு இறைக்க இறைக்க ஓடி வந்தாள். அவ்வாறு வந்த அக்கிழவியைப் பார்த்தபோதே இராநாபாயின் வயிற்றில் நெருப்புப் பற்றியது. அவள் விழித்துக்கொண்டு நிற்கையில் அந்தக் கிழவி “ஐயோ! அம்மா! குழந்தை—தங்க விக்ர

கம் போன்ற குழந்தை—இறந்துவிட்டது. நேற்று நீங்கள் வந்து விட்டுச் சென்றதும் திடீரென்று காப்ச்சல் உண்டாகியது. இன்று இறந்துவிட்டது; என் வயிறு எரிசிறது. இன்று மீட்டிக்கு என்று சொன்னீர்களல்லவா! அதை நினைவு வைத்துக்கொண்டு இங்கு வந்தேன். சிக்கிரம் வாருங்கள். பங்காளி பயத்துக்காக மறைவாக வளரவேண்டுமென்று கூறி என்னிடம் கண் மறையக் கொடுத்து வைத்திருந்தும் எமன் அந்தக் குழந்தையைக் கொண்டுபோய்விட்டானே! அம்மா! இனிமேல் அதைக் கண்டுப் பொறுமை பட்டவர்களைல்லோரும் சுகப்படட்டும்.” என்று வெகு விசனத்துடன் கூறியதைக் கேட்ட எல்லோருக்கு முண்டான ஆச்சரியத்திற்கு எல்லையே இல்லை. சந்திரகாஸனுடைய ஆத்திரம் இன்னும் உச்ச நிலையை அடைந்தது. “அடி, கள்ளீ! கபடி! திருட்டுப் பிள்ளையைப் பெற்றதும்ல்லாமல் பங்காளி பயத்திற்காக மறைய வளர்க்க ஏற்பாடு செய்ததாகவா நடித்தாய்! எந்தப் பங்காளியடி உனக்கு வந்து சேர்ந்தான். நீதான் எனக்கு முதல் பங்காளியாய்விட்டாய். உனக்கும் பங்காளி உலகில் உண்டா? அடாடா! என்ன அக்ரமம்! பாவி! ஒரு குழந்தையையும் பெற்று வளரச்செய்யும் நீயா கன்னிகை! நீயா உத்தமி! அடி! உன் முகத்தில் தூவென்று காரி உயிய! (உயிகுறூன்) இத்தகைய வெட்கக்கெட்ட பிழைப்புப் பிழைப்பதைவிட உயிரை விடலாமே உன்னை மணந்த பாவிபென்கிற பட்டத்திற்கு நான் ஆளாகியதால் என் மானம் போகிறது! என்னுயிரை விட்டுவிடவும் என் மனம் துணிசின்றதே! உன் பிழைப்பு இப்படியும் நடக்குமா? உன் அப்பன் உனக்குக் கொடுத்த முடச் சந்திரத்தின் கேடல்லவா இது?” என்றான்.

இதற்குள் முதலியாரின் தாயார் “ஆகாசா! என்ன அக்ரமம்! என்ன அநியாயம்! இந்த குழந்தை பிறக்க எந்த குடிக்குக் கொள்ளியை வைத்தாய்! எந்த உத்தமியின் வயிற்றை எரிபச் செய்தாய்! உன்போன்றவர்கள் பெறும் திருட்டுப் பிள்ளைகள் கழுத்து முறிப்பட்டு சாக்கடையிலும், குப்பைத்தொட்டியிலும், மண்ணுக்கு அடியிலும் அல்லவா விளையாடும். நீயேன் அவ்விதம் செய்யாது திருட்டுத்தனமாய்ப் பெற்றது போலவே, திருட்டுத்தனமாக வளர்க்கிறாய்!

ஐயோ! வெட்கக்கேடே! உன் படிப்பு உன்னைச் சத்தியம் தவறவும், மணந்த கணவனைத் தள்ளியதல்லாத மணம் செய்துகொள்ளவில்லை நான் கன்னிகை என்று பொய் கூறவும், விபசாரம் செய்து திருட்டுப் பிள்ளை பெற்று திருட்டுத்தனமாக வளர்க்கவும், மற்றொரு விவாகம் பகிரங்கமாகச் செய்வதற்கு ஏற்பாடு செய்யவும், குடும்பத்து ஸ்திரீகளின் வயிரெறியச் செய்யும் வேசித் தொழிலை மேற்கொள்ளவும், கண்டவர்கள் காரி உரிமீற்து சிரிக்கவும் செய்துவிட்டதோ! உலகத்தில் உத்தமிகள் எத்தனைபேர் இருக்கவில்லை. உயர்தர பட்டங்கள் பெற்றும் அபாரமான புகழுடன் பெரிய உத்யோகமும் வகித்துக் கணவனுடன் கூடி ஒத்துழைக்கவில்லையா! அறிவு மிகுந்த அரிவையர்களாக விளங்கவில்லையா! அன்புடைய அங்கனாமணிகளாகவில்லையா! உன்னைப் போன்ற வகுப்பாரும் அவர்களும் ஒரே படிப்பு படித்திருந்தும் ஏன் நீ இவ்விதம் பாழாய்ப் போகவேண்டும்? உன் அகந்தை உன்னுடைய இரகசியத்தை எத்தனை நாளைக்கு மூடிவைக்கும். அதுவே அழித்துவிட்டது. உன் போன்ற கொழுத்தக் கடாக்கள்—திமிர் பிடித்த கழுதைகள்—பெண்களுக்கு விவாகம் எதற்கு? பெண்களுக்கு விவாகம் வேண்டுமென்கிற அவசியமுண்டா! அந்த அவசியம் ஆண்களுக்குத்தான்” என்று பகிரங்கமாகக் கூறி விட்டுத் தாம் உடனே மணம் செய்துகொள்வதும், தமக்கு வேண்டியவர்களுக்குச் செய்கிறபதுமாக விருக்கிறார்கள். கலியாணம் வேண்டாமென்ற கன்னிகை ஒரு குடும்பத்துத் தலைவனை—குழந்தை சூட்டிக்காரனையே—மணந்துகொள்கிறாள். இவையெல்லாம் பாழாய்ப் போன படிப்பின் — ஆடம்பரமான அட்டகாசத்தின் — அவதி போலவிருக்கிறது. ஏன் தாங்கள் வழக்கப்படி விவாகம் செய்து கொண்டு தங்கள் புருஷனையே துணைக்கொண்டு ஆட்டங்கள் ஆடினால் அதில் இவ்வளவு பாதகமில்லையன்றோ! திருட்டுப் பிள்ளைகள் எத்தனையோ தள்ளிவிட்டுப் பரிசுத்த கன்னிகை என்று நடித்துப் பின் எதற்கு மணக்கவேண்டும்? பெண்களுக்கு விவாகம் அநாவசிய மென்று கூறவது நிலைக்கின்றதே யன்றித் திருட்டுப் பிள்ளை தள்ளுவது நிற்கின்றதா! கரைப்பது ஒழிக்கின்றதா! அடிசண்டாளி! ஐயோ! ஐயோ!! ஒரு மணம் செய்து கொண்டும், திருட்டுப் பிள்ளை யொன்று பெற்றும், நீ கன்னிகை என்று நடித்ததைக்

கேட்க—பார்க்க—என் வயிறு எரிகின்றதே! சீச்சி! பேமானிக் கழுதை! இனிமேல் என் மகனை உன் வீட்டில் சேர்த்தால் உன்னை நான் சந்தியில் கட்டாயம் இழுத்து விடுவேன். உன் கணவரையே நான் துணைக்கொண்டு உன்னை எவ்வளவு தூரம் அவமானப் படுத்த லாமோ அவ்வளவு செய்துவிடுவேன்” என்று கட்டு மீறிய பதைப் புடன் கூறினாள்.

இந்த வார்த்தை பெல்லாம் கேட்ட கிழவி, அதுவரையில் “இராதாபாய் வெகு நல்லவள். உத்தமி” என்று எண்ணி யிருந்ததை பெல்லாம் துறந்து விட்டாள். அவளுக்கும் அவளிடம் அடங்காத வெறுப்பு உண்டாய்விட்டது. “ஐயோ! இந்தக் குழந்தை திருட்டுத் தனமாகப் பெற்ற பிள்ளையா! அட அரியாயமே! இக் குழந்தையை கர்ப்பமாயிருக்கையில் தன் புருஷன் இறந்துவிட்டானென்றும் தன் பங்காளிகள் குழந்தையின் மீது பகை கொண்டு அதைப் பகை யினால் எங்கே கொன்று விடுவார்களோ என்ற பயத்தினாலும், தான் காலேஜில் படிக்கவேண்டுமாதலால் குழந்தை வளர்ப்பது கஷ்ட மென்றும், தனக்கு பாருமே திக்குக் கிடையாது ‘ரீ தான் கதி’ என்றும் கூறி இந்தம்மாள் என் காலில் விழுந்து வேண்டியதால் நான் வளர்க்க ஒப்புக்கொண்டேன். மேலும் எனது குடும்பம் மிகவும் தரித்திரப் படுவதாகையால் இதை வளர்ப்பதால் என் குடும்பம் பிழைக்கு மென்று எண்ணி அந்த ஆசையைக் கொண்டு வளர்த்து வந்தேன். என் மருமகளுக்கு இந்த குழந்தைக்கு ஆறு மாதம் பெரிய குழந்தை இருக்கிறது. இந்தம்மாள் குழந்தையின் போஷணைக்காக மாதம் 30 ரூபாய் கொடுக்கிறாள். அந்த ரூபாயால் என் குடும்பம் கஷ்ட மில்லாது நடக்கிறது. என் மருமகளின் பால் இவள் குழந்தைக்குக் குடிக்கச் செய்து என் போலுக்கு அரிசிக் கஞ்சி வார்த்து வருகிறேன். ஐயோ! இவள் திருட்டுத் தனமாகத் தேடிக்கொண்ட தொல்லைபா இது! அதுவரையில் பரவாயில்லை. அந்தக் குழந்தையின் கழுத்தை முறித்துக் கொண்டு விடாமல் வளர்க்க ஏற்பாடு செய்தாளே! ஐயோ! இந்த ரகஸியம் என் இனத்தாருக்குத் தெரிந்தால் “இவள் திருட்டுப் பிள்ளை வளர்க் கவும், விபசாரிக்கு உதவி செய்யவும், கைம்பெண் ப்ரசவிக்க

உடந்தையாயிருக்கவும், பிள்ளை கரைக்கச் சகாயம் செய்யவுமான இழிதிறையில் இப்பணம் சம்பாதிக்கின்றான்” என்றல்லவோ என்னை ஏசிப் பேசி ஏளனஞ் செய்வார்கள். “இந்தப் பாவி என்னமோ படித்தவளாயிற்றே பொய் சொல்லமாட்டான்” என்று நான் நம்பி விட்டேனே! இந்தய்பா இவள் புருஷனா! ஐயோ, அரிபாயமே! என்று உரலுடன் மத்தளமும் சேர்ந்து அழுதாற்போல் கிழவி பெரிதாக இறைந்து, இன்னும் ஆச்சரியமான இரகஸியத்தை உடைத்துவிட்டாள். ஐயோ! ராதாபாயின் நிலைமையைக் கூற வேண்டுமா?

சந்திரகாஸன் “ஆகா! தான் கைம்பெண் என்று கூறினாள்! அடி, பாவி உனது போதாத காலத்திற்கு உன் ரகஸியங்களெல்லாம் குபீர் என்று வெளியாய்விட்டனவே! நான் கல்போலிருக்கையில் நீ ஏன் விதவைபாவாய்?.....ஓகோ! சரிதான் அந்தக் குழந்தையின் பிதா ஒருக்கால் நீ பதை உண்டாயிருக்கையில் இறந்துவிட்டானோ! சரி, சரி; அப்படித்தானிருக்கும். அது விஷயத்தில் நீ மகா உண்மையை உரைத்திருக்கிறாய். (வந்த கிழவியை நோக்கி) அம்மா! இவள் குழந்தைக்கு எத்தனை வயதாகிறது? எப்போது உன்னிடம் விட்டாள்?” என்றான்.

கிழவி:—குழந்தைக்கு இரண்டு வயதாகிறது. என் மகள் ஆஸ்பத்திரியில் பிரஸித்திருக்கையில் நான் அங்கு இருந்தேன். அது இவ்வூரல்ல. புதுச்சேரி. அந்த ஆஸ்பத்திரியிலேயே இவளும் பிரஸித்திருந்தாள். அங்கு என்னைச் சந்தித்து என்னிடம் கூறிப் புலம்பியதால் என் மனமிளகி இவள் பேச்சை உண்மை என்று நம்பி என் பெண்ணை அவர்கள் வீட்டிற்கு கொண்டு விட்டு விட்டு நான் எனது ஊராகிய இவ்விடம் வந்தேன். வரும்போதே என்னுடன் கூட இவளும் வந்தாள். என் வீட்டிலேயே சுமார் 15 நாள் இருந்து உடம்பு சற்றுத் தேறி பலம் வந்ததும் வேறிடத்திற்குச் சென்றுவிட்டாள். தினம் காலையிலாவது மாலைலாவது என் வீட்டிற்கு வந்து குழந்தையைப் பார்த்துவிட்டுச் செல்வாள். குழந்தை வெகு அழகு; மகா புத்திசாலி. அது என் நாட்டுப்

பெண்ணையே தன் தாயாராக எண்ணி இருந்தது. தான் பெற்ற குழந்தையைப் பிறரிடம் விட்டிருக்க எவ்விதம்; மன மிசைகிறதோ என்று என் நாட்டுப் பெண் கூறுவாள். ஐயோ பாவம்! அது உயிருட னிருக்கவேண்டுமே என்கிற பயத்தினால் அப்படி யிருக்கிறாள் என்று நான் எண்ணினேன்; அவளிடமும் கூறினேன். “இக் குழந்தையை நமது கையால் கொலை செய்யவேண்டாம்; எங்காவது வளர்ந்தால் வளரட்டும், செத்தால் சாகட்டும்” என்கிற நோக்கங் கொண்டு இவ்விதம் செய்தாள் என்று இப்போது தோன்றுகின்றது.

சந்திர:—ஆகா! இந்தத் தந்திரம் உனக் கெப்படி தெரியும்? தான் அதைக் கொன்றுவிட்டால் ஒரு சமயம்போலில்லாது அது வெளியில் தெரிந்து வழக்கு வந்துவிட்டால் என்ன செய்வது? இவ் விதம் வளர்த்தால் உயிருடன் இருந்தால்...வளர்ந்துவிட்ட பிறகு “என்னுடைய உறவினர்களின் குழந்தை; அநாதையாகப் போட்டு விட்டு இறந்துவிட்டார்கள். நான் தர்மத்திற்கு வளர்க்கிறேன்” என்று ஓர் கதையைக் கூறி தன்னிடமே வைத்துக்கொள்ளலாம் என்கிற தந்திரத்தினால் அவள் அவ்வாறு கொலை செய்யவில்லை தெரியுமா! எத்தனை பேர்கள் இப்படி திருட்டுத் தனம் செய்து அவைகளைக் கொன்று விட்டு வழக்கு நடந்து திண்டாட வில்லை! இவள் மகா படித்த உலக்கை யாயிற்றே! அவைகளை பத்திரிகை களில் பார்த்திருக்கலாம். அன்றி இவளுடைய சினேகிதிகள் எவளாகிலும் அவ்விதம் செய்து அகப்பட்டுக்கொண்டிருப்பதை நேரில் கண்டிருக்கலாம்; அதனால் இவள் இதை முன் ஜாக்கிரதை யாக இவ்விதம் செய்திருக்கிறாள் ‘ஆகா! கள்ளியினும் நம்பர் முதல் தர கள்ளியல்லவா?

முதலியாரின் தாயார்,—ஐயா! இந்த மகா பாபியின் மனத் திலும் இருதயத்திலும் கொலை செய்யலாகா தென்ற நல்லெண்ணம் ஒருபோதும் உதித்திருக்காது. அது எவ்விதம் உதித்த தென்றால், மகா சத்தாத்மாவாயும், விவேகியாயும் சாந்த பூஷணமாயும், உத்தம குணராயும் உள்ள தங்கள் கைகளினால் இப்பாபியின்

கழுத்தில் கட்டிய மங்கிலியம் இவள் மார்பகத்தில் இருப்பதின் மகிமையால் அந்த இருதயத்தில் சிசுஹத்தி செய்யும்படியாகத் தூண்டாது தடுத்தது. அந்த சிசு இப்போது தானாக இறப்பினும் இது பரியந்தம் அது வளர்ந்த புண்ணியம் உங்களுடையதும் இந்தம்மாளுடையதுமாகும். இத்தகைய மன்மதன் போன்ற புருஷனை நீக்கிவிட்டு ஆபாலமான துறையில் ஈடுபட்டுமுன்று தீராத அவமான மடையும்படியாக நேர்ந்துவிட்டதே!

முதலியாரின் மனைவி:—ஆகா! என் வயிறெரிவது போல இன்னும் எத்தனை மாமணிகளின் வயிற்றில் இந்தச் சண்டாளி தீயை மூட்டி எரியச் செய்தாளோ! அந்த வதையின் பயனைக் கடவுள் காட்டிவிட்டார். திருட்டுப் பிள்ளை பெற்றறலும் வயிற் றெரிச்சல் விடுமா? அவள் வயிற்றில் பத்து மாதம் சுமந்து பெற்ற தல்லவா? அத்தகைய குழந்தை இறந்தால் வயிற்றில் எரியாதிருக் குமா! எளியாரை வலியாடித்தால் வலியாரைத் தெய்வ மடிக்காமற் போகுமா! கடவுளை நம்பியவர்களுக்கு என்றும் அபாய மில்லை. கடவுளையே நம்பிய நமக்கும் அந்தப் புண்ணியவானுக்கும் இவளை அவமான முறச் செய்யவேண்டு மென்ற இஷ்ட ஸூர்த்தியைச் செய்து வைத்த அன்பரானார். கடவுளில்லை என்றளறிய நாஸ்திக புத்தி யையும், அலகிலாத தூர்க்குணத்தையும் உடையவர்களுக்கும் நற்கதி கிடைக்குமா! கடவுளின் அருள் தான் சுரக்குமா! அந்தக் கடவுள் அவர்களுக்கு எமனாகத் தானிருப்பார். ஐயோ! அந்தக் குழந்தை இறந்தது பற்றி என் மனம் மிகவும் வருந்துகின்றது. ஒரு குழந்தை பிறக்க எத்தனையோ தவம் செய்கிறார்கள். அவர்களுக் கெல்லாம் பிறக்காது மகா கொடிய பாவிபாகிய இவள் வயிற்றிலா பிறக்கவேண்டும். அக் குழந்தை இறந்த பிறகு தெரிந்த இத்தகைய செய்தி அது இறக்கும் முன் தெரிந்திருக்குமாயின் எத் துணை நன்றாயிருக்கும். அதைக்கொண்டு இந்தப் பாவியை நடு வீதியில் வதை செய்யலாகுமே! அம்மா! அது ஆண் குழந்தையா, பெண் குழந்தையா! என்று கிழவியைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

கிழவி:—ஐயோ! ஆண் குழந்தை யம்மா! நிலவு போன்ற நிறம் பெற்றது. என்ன விளையாடும், என்ன பேசும்! என் போனும்

அதவும் இரட்டையாகப் பிறந்த குழந்தைகளைப் போல விளையாடு வார்கள். ஆகா! அவனுடைய வார்த்தையின் அழகை என்ன சொல்வேன்? 'மழலைச் சொற்கேளாத காது காதாகுமா!' என்பார்களே! என் வீட்டில் சதா இரு குழந்தைகளும் மழலைச் சொல்லால் எங்களை மகிழ்வித்துக்கொண்டே இருக்கும். அந்தக் குழந்தை இறந்ததும் என் மருமகள் மூர்ச்சையாய் விட்டாள். அவளுக்கு அக் குழந்தையின்மீது அளவற்ற ப்ரியம். தன் குழந்தை குரூபி; இக்குழந்தை அழகு என்று அவள் இதையே அதிகமாகக் குலாவு வாள். ஐயோ! பிணத்தைப் போட்டுக்கொண்டு என் மகனும் மருமகளும் தனிமையி லிருக்கிறார்கள். வாம்மா! போகவேண்டும்" என்றாள்.

ஆகா! ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு சுடு சரம் போன்ற வார்த்தைகளைப் பிரயோகம் செய்வது இராதாபாயின் மனத்திலும் மார்பிலும் தாக்கி வதைப்ப தொரு புற மிருக்கப் பெற்ற வயிறு பற்றி எரியாமலிருக்குமா! குழந்தை இறந்துவிட்ட புத்திர சோகம் அவளைத் தாங்காது பொங்கிவிட்டபடியால் நின்ற விடத்திலேயே முகத்தில் துணியை மூடிக்கொண்டு தேம்பித் தேம்பி கோ வென்று கதறுகிறாள். அவளை யறியாமல் "ஆ! என் கண்மணி! செல்வமணி! அநியாயம் செய்துவிட்டாயே! என்னப்பா! துரையாஜா!" என்று அக் குழந்தையின் பெயரையும் கூறிப் புலம்பும் கண்ராயையைக் கண்ட அங்குள்ள எல்லோருக்கும் பரிதாப முண்டாய்விட்டது. 'அதற்கு மேலும் இவளை இச்சமயம்—வயிறு எரியும் சமயம்—பரி பவப்படச் செய்யலாகாது" என்று எண்ணி பேசாதிருந்துவிட்டார்கள். அங்கு வந்த கிழவி இராதாபாயை அழைத்துக்கொண்டு போய்விட்டாள்.

அதற்குமேல் சந்திரகாஸனை முதலியாரின் தாயார் ஆதி முதல் அந்தம் வரையிலான சமாச்சாரங்களை விசாரித்து சற்று நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தாள். பிறகு சந்திரகாசன் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு வெளியே சென்றான். அவ்வாறு சென்றதும் அவனுக்கு வேறொரு யுக்தி தோன்றியது. அப்போது இரவு மணி 9க்கு மேலிருக்கலாம். தன் வீட்டிற்கு வந்து தட்புடலான நாகரித

உடை பணிந்துகொண்டு கையில் வாக்கிக்கு ஸ்டிக்குடன், ஓர் வாடகை மோட்டாரில் ஏறி நேரே ராதாபாய் வீட்டை படைந்தான்.

அங்கு முதலியாரோ, “இராதாபாய் இன்னும் வரவில்லையே! அவளுக்கு என்ன ஆபத்து வந்துவிட்டதோ தெரியவில்லையே!” என்று அபாரமான கலக்கமும் குழப்பமும் அடைந்த அவள் வரும் வழியைப் பார்த்துக்கொண்டே இருக்கிறார். தான் எழுந்த வீட்டிற்குச் செல்வதற்கும் மனம் வரவில்லை யாகையால் அங்கும் இங்கும் உலாவிக்கொண்டிருக்கிறார். இராதாபாயின் புகைப் படத்தருகிற்போய் நின்று அதைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தார். அச்சமயமே நமது சந்திரகாஸன் வெகு காம்ப்ரமான தோற்றத்துடன் “மைடியர் லவ்! என்னொருயிர்க் காதலி! இராதாபாய்! இன்று என் வரவுதாமதமாகிவிட்டதைப் பற்றி மன்னிப்பாய் கண்மணி!” என்று உரத்துக் கூவிக்கொண்டே முதல் நாள் முதலியாரும் இராதாவும் இருந்த வீடத்திற்குச் சென்றான். அந்த அறைக்குப் பக்கத்திலேயே முதலியார் இருந்தாராகையால் இந்தக் குரல் கேட்டதும் முதலியாரே நடுநடுக்கி விட்டார். “ஐயோ இதென்ன! சிங்காரப் பதங்களால் சிராட்டிக்கொண்டு யாரோ வருகிறார்களே! நாம்தான் ராதாபாயிக்கு சொந்தம் என்று பார்த்தால் நமக்கு மேல் ஒருவனிருக்கிறானே! இன்று வருவதற்குத் தாமதமாய் விட்டதென்றுக் கூறுகிறானே! இதென்ன புதியவெள்ளம் வந்துவிட்டதே!” என்று எண்ணி நிற்கையில் சந்திரகாஸன் அவ்வீடத்திற்கு வந்து சற்றும் பயமின்றி முதலியாரை நோக்கி “ஓ! இங்கு என் காதலி! இராதாபாய் எங்கே! தாங்கள் யார்?” என்று ஒன்றையு மறியாதது போலக் கேட்டான்.

முதலியார்:— (முன்னிலும் பதைத்துப் போய்) இதென்னடா வேடிக்கை! இவருக்கு நாம் என்ன பதில் சொல்வது?” என்று எண்ணித் தியங்கிறார். அதை யறிந்த சந்திரகாஸன், “ஏன், என் கண்மணி எங்கே! சொல்லலாகாதா! என்னை இன்று சீக்கிரம் வரும்படியாகச் சொல்லி யிருந்தான். நான் வேறு வேலையாகப் போயிருந்ததால் வருவதற்குச் சற்று நேரமாய்விட்டது. அது பற்றிக் கோபித்துக்

கொண்டேயிட்டாளோ! என் அன்பே! ஆருயிரே! கோபியாதே; இதோ வந்துவிட்டேன். உள்ளே இருந்தால் வெளியே ஓடிவா!" என்று மற்றுள்ள அறைகளில் சென்று தேடினான். பின்னும் கடத்திற்கு வந்தான்; முதலியாரை நோக்கி "தாங்கள் யாரோ எனக்குத் தெரியவில்லை. என் இன்பவல்லிக்குத் தாங்கள் என்ன வேண்டும்?" என்று மீண்டும் கேட்டான்.

முதலியாருக்கு இம் மொழிகளைக் கேட்டதும் பொறுமையும், இராதாபாயிடத்தில் ஒருவிதமான ஆத்திரமும் உண்டாய்விட்டன. தன்னையே நம்பியவள் போல நடித்து உள்ளுக்குள் மற்றவனை வைத்துக்கொண்டிருப்பது போல இன்னும் எத்தனை பெயரை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறாளோ! அவள் வார்த்தையையும் 50 ஆயிரம் ரூபாயையும் நம்பி அளவிலாத கடன்களை வாங்கி மோசம் போய் விட்டோமே என்கிற வருத்தமும் உண்டாய்விட்டது. "அவளிடத்தில் 50 ஆயிரம் ரூபாய் இருக்கின்ற தென்று கூறுவதும் வெறும் வெளிப் பேச்சோ என்னவோ தெரியவில்லையே!" என்ற பலவிதமான யோசனையில் குழம்பிப் போய் பின் ஒருவாறு தேறிப் பேசத் தொடங்கி, "தாங்கள் யாரோ எனக்குத் தெரியவில்லை! இராதாபாயை மணம் செய்துகொள்ளப் போகும் காதலன் நான் தாங்கள் வீணாக அவள் மீது அபாண்டமாகக் கூறலாகாது." என்றான்.

சக்திர:—என்ன! என்ன! இராதாபாயை மணம் செய்வதா! வெகு அழகு! நாங்களிருவரும் விவாகம் செய்துகொண்டு எத்தனை வருடமாயிற்று. இராதாபாயிக்கு ஓர் ஆண் குழந்தை கூட இருக்கின்றதே! நீங்கள் தான் அநியாய வார்த்தை சொல்கிறீர்கள். அவளுடைய கணவன் நான் தான் என்பதை நிரூபிக்கின்றேன் பாரும. ஓகோ! நீர் அவளைக் கெடுக்க வேண்டுமென்கிற மோசக் கருத்துடன் தான் இங்கு அலைகின்றீரோ! நல்ல வேளையாய் அவளுடைய 50 ஆயிரம் ரூபாயை என் பேருக்கே வைத்துவிட்டதை நீர் அறியீர் போலும்! அந்த ரூபாய்க்கு ஆசை கொண்டு அவளை நாடுகிறீர் என்பதை அறிந்தேன். அதற்கு உரியவன் நானே யன்றி நீர் அல்ல. ஜாக்கதை. ஓகோ! சதாசிவ முதலியார் என்பவர் 50 ஆயிரம் ரூபாய் ஸ்திதியை அடை

யும் பொருட்டு ஒரு பெண்ணை ஆசித்திருக்கிறார் என்று கேள்விப்பட்டேன். இப்போது அது நினைவிற்கு வருகிறது. தங்களை நான் புகைப்படத்தில் பத்ரிகைகளில் பார்த்த நினைவிற்கு வருகிறது, நாங்கள் தான் அந்த முதலியார் என்பது எனக்கு விளங்குகின்றது. அடாடா! இன்று ராதாபாயிக்கு நீங்கள் விருந்து செய்யப் போவதாயும் அதற்கு என்னை வரும்படியாயும் என் காதலி அழைத்தாள். அவள் விருப்பப்படி உங்கள் பங்களாவிற்குச் சென்றேன். என்கண்மணிக்கு ஏதோ உடம்பு அசுகம் பற்றி விருந்து நின்றவிட்டதென்றும் இன்னும் ஏதேதோ சில விஷயங்களையும் உங்கள் தாயார் கூறக் கேட்டேன். உங்களை நான் நேரில் பார்க்காமையால் திடி ரென்று தெரிந்துகொள்ளக் கூடவில்லை. யாரோ ஒரு பெண் என்று கூறியதால் இன்னும் யாரோ என்று எண்ணினேன். என் காதலியை அடித்துக்கொண்டு போக எனக்குப் போட்டியாகவா வந்தீர்கள்! இவ் விஷயத்தில் தலையிட்டால் நீங்கள் போர்பத்தில் சிக்கிவிடுவீர்கள். நான் சும்மா விடமாட்டேன். நீதிஸ்தலம் வரையில் கொண்டுபோய் உங்களை மரியாதையான விட்டில் உட்காரச் செய்வேன்” என்றான்.

இந்தக் கடிபுடியான வார்த்தையைக் கேட்ட முதலியார் உண்மையிலேயே நம்பி நடுங்கிவிட்டார். “இராதாபாயை அடையக் கூடாமற் போய்விட்டதே” என்கிற வருத்தமே அவரிடமில்லை. “நாம் அவளுடைய 50 ஆயிரம் ரூபாயை நம்பி அபரிமிதமான கடனை வாங்கிவிட்டோமே! அதை எவ்விதம் அடைப்பது?” என்கிற ஏக்கமும் துக்கமும் அவர் மனத்தில் போராட வாரம்பித்துவிட்டதால் ராதாபாயின்மீது ஆத்திரம் மூண்டது. “ஆகா! அவளிடம்பணத்தை ஆசித்து நாம் அவளை நாடினோம்; அவள் நம்மிடமிருந்து கறப்பதற்காக உறவு கொண்டாடியிருக்கிறாள். ஆகா! என்ன அநியாயம்! அரைக்கிரைக்கும் பசவுக்கும் சரியாய்விட்ட கதைபோல நம்முடைய நிலைமையாய்விட்டதே! என்ன செய்வது? இந்த மனிதனோ நம்மை நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டான். இவளிடம் இனி நாம் பொய்யுரைத்துத் தப்பலாகாது. என்ன கஷ்டகாலமிது! நம்முடைய பெரிய உத்தியோக நிலைமைக்கு நாம் செய்யும் காரியம் சிறிதும் அடாது என்ப

தைத் தெரிந்தும் செய்து இது பரியந்தம் தப்பினோம். இவன் இந்த விஷயங்களை வெளியிட்டு ஆபீஸ் வரையில் தெரியும்படியாகச் செய்துவிட்டால் நம் கதி அதோகதிகளிடமே சம்பளமாவது வருகிறது; அதிலும் மண் விழுந்துவிட்டால் பிண்டத்திற்குத் திண்டாட நேருமே அட கஷ்டமே இவ்விதமும் வந்து லபிக்குமா! இந்த படவா ராஸ்கல் எங்கு சென்றிருப்பாள்? ஐயோ! இவளுக்காக நான் செலவிட்ட பணம் அளவிட இயலுமா! இன்றைய தினம் விருந்திற்கு மட்டும் சுமார் 500 ரூபாய் செலவாய்விட்டதே! மார் வாடியிடம் ரூபாய்க்கு ஒரு அணு வட்டி வீதம் கடன் வாங்கி விட்டேனே! ஆ! இவன் சொல்வது முற்றிலும் உண்மையோ, அல்லவோ! அதுவும் தெரியவில்லையே! இது உண்மையற்றதாகவிருப்பின் இத்தகைய தைரியத்துடன் கூறுவானா! அந்த இராதாபாய் கலியாணமானவள் என்று நாம் கேள்விப்பட்டோமே! ஒருக்கால் அது உண்மையாகத்தானிருக்குமோ! அவளை மணந்தவன் இவளுகத்தானிருப்பானே! ஐயோ இத்தகைய சங்கடத்தில் நாம் அகப்பட்டுக்கொள்ளும்படியாக நேர்ந்துவிட்டதே! என்ன செய்வது?" என்று வருந்திக் குன்றிப்போய்விட்டார். தான் அவனுக்கு என்ன விதமான பதில் பேசுவது என்பதையறியாது சற்றுத் தயங்கினார். தன்னுடைய திவான் பகதூர் பட்டத்திற்கும் உத்தியோகத்திற்கும் ஹானி நேராத வண்ணம் காத்துக்கொள்ள வேண்டியதை முதலில் கவனித்துப் பின் பேசவேண்டும் என்று தீர்மானித்த வண்ணம் சந்திரகாஸனை நோக்கினார்.

அவ்வமயம் சந்திரகாஸன் முதலியாரை நோக்கி "என்ன முதலியாரவாள் யோசிக்கின்றீர்கள், இந்த நிமிடமே இவ்விடம் விட்டு மரியாதையாகச் சென்று இத்தகைய ஆபாசமான ஆபத்தி விருந்து விடுதலையடைகின்றீரா, அன்றி உம்முடைய திவான் பகதூர் பட்டத்திற்குப் பெருமையான தண்டனைபை அடைகிறீரா! என்ன சொல்கிறீர்? வீட்டில் ரதிபோன்றுள்ள மனைவியை விட்டு விட்டு இவ்விதமான விபசாரத் தொழில் புரிய வருவதுதான் உமது உத்தியோகத்தின் அழகிற்குப் பெருமையோ? என்றைக்கும் காக்கும் மனிதரையும் கைவிடும் மனிதரையும் நீரறியாது பணத்திற்கு

ஆசைப்பட்டிக்கொண்டு இவ்வித வெட்கக்கேடான ஆபத்தில் சிக்கிக் கொண்டுவிட்டீரே! இதை நோக்க எனக்கே வெட்கமும் துக்கமும் பொங்குகின்றன. மரியாதையுடன் எழுந்திரும். கொண்ட மனைவியை இனியாவது கைவிடாது—அலக்ஷியம் செய்யாது, வருத்தாது—ஆதரித்து இன்புற்று அவளுடைய அன்பைப் பெற்று உமது வாழ்நாளைப் பயமின்றி—ஆபத்தின்றி, தொல்லைின்றி, சங்கடமின்றி—நடத்தும். அன்னிய மாதரிடம் ஆசை கொள்வதில் உண்டான தொல்லையை—விபத்தை—ப்பார்த்தீரா! நிர்ப்பயமாக—அவமானமின்றி வருவதற்கு முடிகிறதா! உம்முடைய சொந்தப் பண்டங்களிலுள்ள சுதந்தரம் பிறருடைய பொருளில் அணுவேனும் உண்டாகுமா! நன்றாக யோசித்துப் பாரும. தற்போது உமது மனம் படும் பாட்டை நான் நீர் கூறாமலேயே அறிவேன். நீர் இன்னும் இந்த இராதாபாயைப்போல எத்தனையோ பெண்களை யெல்லாம் ஆசித்து உமது கைப்பணத்தை யெல்லாம் தோற்றுவிட்டு, இந்தப் பெண்மணியை நம்பி கடனையெல்லாம் அடைக்க வெண்ணி இருந்தீர்! அவ்வெண்ணத்தில் மண் விழுந்தது. நான் உமக்குப் பெரிய பங்காளியானேன். தற்சமயம் என்னை எதிர்த்தால் எப்படியாகுமோ என்கிற பயம் உம்மிடம் வேருன்றிபது. ‘நமது வெட்கக்கேடான விஷயங்கள் பகிரங்கமாய்விட்டால் நமது தீய செய்கைக்குள் மறைந்து வெளியில் ப்ரகாசிக்கும் திவான் பகதூர் பட்டத்திற்கும், உயர்ந்த சம்பளத்திற்கும் ஹானி வந்துவிடுமே என்கிற ஒரு திகில் சூழ்ந்தது. இராதாபாயின் மோசத்தை அறிந்ததால் அவள் மீது ஆத்திரமும் பொங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. தற்போது இவையாவும் ஒன்றுகூடி உமது மூளையைக் கரைத்துக்கொண்டிருக்கின்றன. அதனால் உமது மனஞ் சுழல்கிறது. கண்கள் திருதிரு என்று விழிக்கின்றன. முகம் சவம்போல விகாரத்தை யடைந்துவிட்டது. இத்தகைய மாறுதல்களை உமது முகமே பளிங்குபோல எடுத்துக் காட்டி விட்டது. நீர் இதுபரியந்தம் செய்துவந்த அக்ரமத்திற்குத் தகுந்த பலனையும் அவமானத்தையும் அடைந்துவிட்டீர். இனிமேல் இவ்வகையான எண்ணத்தை மனத்தில் நினைக்காது நல்வழிப்படும் மார்க்கத்தைத் தேடும். (1) பிறன் மனைவியை ஆசிப்பது நாசமடைவ தற்கேயாம். (2) அவளாலடையும் இன்பம் துன்பமேயாகும். (3)

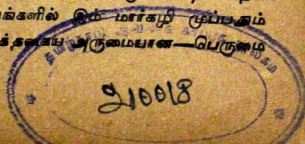
அவளுடைய உறவு தொந்தரவுதான். (4) அவளை நம்பி அவளிடம் பழகத் துணிந்ததானது. இப்படிதற்கரிதான தீயில் இறங்கிப்பதற்கொப்பானது. (5) அவளால் உமது தாபம் தீருவதாக நினைப்பதெல்லாம் தீராத பாபத்தை விலைக்கு வாங்குவதாகும். (6) அவளுடைய தரிசனம் உமது அகத்தை மகிழ்விப்பதுபோலத் தோன்றி இகத்திலும் பரத்திலும் எரி நாகத்திற்கு உம்மை பாகஸ்தகை ஆக்கிவிடும். (7) அவளால் உமக்கு என்றும் ஆபத்தேயன்றி சம்பந்தம் சந்தோஷமும் அணுவளவும் கிட்டா (8) அவளுடைய சம்பந்தம் உமக்குப் பெரும் பாவ பந்தம். (9) இஷ்டத்துடன் நாடிய பெருமையை கஷ்டமுற்ற கால மனமே அறியும். (10) பரநாரீ கமனத்தில் குல நாசமடையும்; பந்து மித்ரர் இகழ்வார்கள். (11) மரிபாதை குறையும். (12) மதிப்பும் கண்ணியமும் அகலும். (13) அண்டவர் நகையாடுவர். (14) மனைவியின் வயிறெரிந்த கண்ணீர் சிந்திய சாபம் தாக்கும். (15) பெரியார் தேடிய தனமும், புகழும், கௌரவமும் அழியும். (16) எக்காரியத்திலும் ஜெயம் பெறாது நஷ்டமடையும்படியாக அந்த மோகாவேச மனத்தின் தன்மை செய்துவிடும். (17) ஒரு நிலையில் நிலைக்காத சஞ்சலத்தை யடையச் செய்து அதனால் சங்கடத்திற்கு ஆளாகச் செய்யும் (18) கடன் வாங்கும்படி மனம் தூண்டும் (19) மரியாதையற்றுப் பேசும்படியாகச் செய்யும் (20) பெற்றார், உற்றார், மக்கள், மனைவி, மித்ரர் என்கிற அன்பை அகற்றும்படி செய்யும் (21) வெளியில் தலை காட்ட முடியாத அவமானத்தைக் கூட்டும் (22) கடனும் அகப்படாத சமயம்—கையிலிருந்த பொருளைத் தோற்றுவிட்ட சமயம்—களவு புரியவும் துணியையுண்டாக்கும் (23) மோகத்தினால் முட்டாள பட்டமும், காமத்தினால் கள்ளப் பட்டமும் வேகமாக நெருங்கும் (24) இயற்கையாக உள்ள நாணம், பயம், முதலியன வெல்லாம் பறந்துவிடும் (25) கடவுள் என்றும், பெரியார் என்றும் குரு என்றுமுள்ள பக்தி எல்லாம் பற்றி எரிந்துவிடும் (26) பாபம் என்பதை அறியாத தன்மையில் துணிபு உண்டாகச் செய்துவிடும் (27) தீராதத் துயரத்தையும் வேதனையையும் மனத்தில் பொக்கிஷம்போல சேகரிக்கும். (28) கொடிய நோய்களைக் கொண்டளிக் கும் (29) மிடியில் உழன்று விடியாத் துன்பத்தை யனுபவித்து அந்

பாயுளாக மடியவும் செய்யும். (30) இத்தகைய கஷ்டங்களைப் பட்ட பிறகே இஷ்ட பூர்த்தியின் பயனை அறிந்து ஏங்கி—வருந்தி, அங்கலாய்த்து — க்கதறி தன்னைத்தானே வெறுத்து, தன்னிலை மையை அறிந்துகொள்ளச் செய்யும்.

முதலியாரே! கடவுள் மனித ஜன்மத்தைக் கொடுத்தார். அந்த ஜன்மத்தில் அவன் எந்தெந்த நாளில் எவ்விதம் நடக்கவேண்டும், என்ன செய்து ஜன்மத்தைக் கடைத்தேற்றவேண்டும், என்னென்ன அனுபவிக்கவேண்டும் என்கிற விதியை அவன் தலையிலேயே எழுதிவிடுகிறார். மனிதனுக்கு உயர்தரமான அறிவையும் அளித்திருக்கிறார். பகவானை தயானித்து அவனைப் பூஜித்து அவன் க்ருபைக்கு பாத்திரமாவதற்கு பல பல அவயவங்களைத் துணைக் கருவிகளாக அளித்திருக்கிறார். தீயனவற்றையும் நல்லவற்றையும் காட்டி இருக்கிறார், மனிதன் கரும்பு புசிக்க விரும்புவானே யன்றி வேம்பு புசிக்க விரும்பமாட்டான். அது போல சத் மார்க்கத்தில் தன் காலத்தையும், செய்கையையும், மனத்தையும் கடத்தாது அசத் மார்க்கத்தில் ஏன் கடத்தவேண்டும்? உத்க்ருஷ்டமான வழியில் செல்வதை விட்டுக் காடி, புளி, சிங்கம், யானை, சர்ப்பம் இன்னும் மற்ற காட்டு மிருகங்கள் வாழும் கொடிய காணகத்தில் சென்று அவைகளிடம் அகப்பட்டு வருந்தி மீள வழியின்றிச் சிலர் உயிரையும் இழக்க நோக்கின்றது. சிலர் எப்படியோ பூர்வ புண்ய வசத்தால் தப்பிக்கின்றார்கள். இத்தகைய அனுபவங்களைப் பட்ட பின் தப்பும் வழி தேடி யலைவதை விட அவ் வழியில் செல்லாது மனத்தைத் திடமுறச் செய்து பகவத் ஸன்னிதானத்திற்குச் சென்று பக்திசெய்து கிரமமாக இல்லற தர்மத்தை யனுஷ்டித்து, சகல ஆசைகளையும் பூர்த்தி செய்துகொண்டு பிறகு பேரின்ப வீட்டையடையாது ஏன் இவ்விதம் நாச மடையவேண்டும்? பர ஸ்திரீகமனத்தைக் கொடிய மிருகங்கள் நிறைந்த காணகத்திற்கு ஒப்பிட்டுக் கூறலாம். முதலியாரே! நீர் ஏதோ பூர்வ புண்ணிய வசத்தால் உயர்தரக் குடும்பத்தில் பிறந்து, மகா உத்தமியாகிய மனைவியை அடைந்து, பெரிய உத்தியோகத்தை வசித்து, உயர்ந்த பட்டத்தையும் பெற்றிருக்கிறீர். உமது தூர்க்குணங்களின் செய்கைகள் இந்த மட்டுடன்

மறைந்து தொலைபட்டும். இன்றோடு ஒழிந்து போகட்டும். நாளை
தினம் புனிதமாகப் பிறக்கப் போகும் மார்கழி மாதத்தில் உமது
பிறவியும் புதிதாக உண்டாயது போலான சுத்தியுடன் விளங்கட்டும்.
மகா மகிமை பொருந்திய மார்கழி மாதத்தின் பெருமை ஒன்றிரண்
டல்ல. மார்கழி என்கிற பதத்தின் முதல் எழுத்தாகிய மா என்
பது மக்களுக்கு மகத்தான மங்களகரத்தை அளித்து மகிழ்வித்து
மாதவனின் அருள் மாரி மகிழ்வுடன் பெய்து மன மகிழ்ச் செய்யும்
என்பதைக் குறிக்கின்றது. மகா புண்ணியம் நிறைந்த மாதம்.
மாமகனின் ஜாஜ்வல்யமான ஜோதி நிறைந்த மாதம். மங்கையர்கள்
கடிப் பொங்கி மகிழும் மாதம். மலர் வனத்திலுதித்த மலர்க்
கோதை—குடிக்கொடுத்த சுடரொளி நாச்சியார்—ஆண்டாள்—
அருமையான திருப்பாவை பாடி யருளிய மாதம். திருநாயகியாள்
இம் மார்கழி மதியில் மாதவனை வேண்டி மாபெரும் நோன்பு
நோற்று மங்களமான ஜெயம் பெற்று மதுகுதனனின் மாண்புடைய
மார்பில் நாண் மலர் மாலைபை மகிழ்வுடன் சாற்றிய ஆரத்தப்
பெருக்கால் மாயவனின் அன்பிற்குப் பாத்திரமாகிய மகிமைபை
மங்களகரமாய் விளக்கும் மார்கழி மாதம்.” மார்கழி மாதம் திருவா
திரை நாள் வரப்போகுதையே!” என்று கேவலம் நீச ஜாதியில்
பிறந்த நந்தன் சாம்பன் வேண்டியதற்கு சாயுஜ்ய பதவியை
அளித்த நடராஜமூர்த்தியின் மகிமை விளங்கும் சிறந்த மாதம்.
இம் மார்கழி மதியின் மத்தியிலேயே ஆங்கிலேயர்களும் தங்கள்
பண்டிகையைக் கொண்டாடி பூஜிக்கும் மாதம். மார்கழிக்கு அடுத்த
தை மாதத்தில் விவாக கோலாகலங்கள் நடக்கப் போகின்ற தென்
பதை முன் கூட்டி பறை சாற்றும் மகத்துவம் நிறைந்த மாதம், உத்
தமமான பெரியோர்கள், தவத்தில் சிறந்த தபோநிதிகள் பகவத்
பக்தர் முதலியோர் பரமனடியில் சேருவதற்காக ‘உத்தராயணம்
(தை) பிறந்துவிட்டதா?’ என்று வினவும் தை மாதத்தைப் பின்
தாங்கிக்கொண்டு வரும் மார்கழி மாதம். இம் மாதத்தில்
ஒவ்வொரு தேவாலயத்திலும் பொழுது புலரும் முன்னர் வெகு
சிறப்புடன் பூஜைகள் நடக்கும் புண்ணிய மாதம். முக்கோடி ஏகாதசி
வரும் மாதம். விஷ்ணு வாலயங்களில் இம் மார்கழி முப்பதாம்
திருநாளே மயமாய் திகழும். இத்தனைய அருமையான—பெருமை

36
11/11/24/54
1129-21

யான—புனிதமான மார்கழி மாதம் நாளைய தினம், ஞாயிற்றுக் கிழமையில் பிறக்கப்போகின்றது. ஞாயிற்றுக்கிழமை மகா தேஜஸுடன் விளங்கும் சூரிய பகவானின் நாளாகையால் உமது பாபத்தை எல்லாம் சூரிய வெப்பத்தில் தகிக்கச் செய்து சூரியனுடைய சுத்தமான ஜோதியைப் போன்ற சித்தத் தெளிவைக்கொண்டு சூரியன் உலகின் இருளைப் போக்கி வெளிச்சத்தை யளித்து உதவி புரிவது போல நீரும் உமது சக்திக்குள்ள உதவிகளைச் செய்து புனர் ஜென்மம் எடுத்தவராய் விளங்கும். முதலியாரே! 'ஆதித்தன் குலத்து ஜோதியாகிய இராமச்சந்திரன்' என்று சூரிய பகவானைக் கொண்டாடும் நாள் நாளைக்கு கூடச் சேருவதால் நீர் நலம் பெறுவதற்கும் அது நற்சகுனமாயிற்று. என்ன யோசிக்கின்றீர்? என் வார்த்தைகள் உமது மனத்தை உருக்கித் திருத்துகின்றனவா! அன்றி ஆத்திரத்தையும், கோபத்தையும் உண்டாக்குகின்றனவா, சொல்லும். ஏன் தலை குனிந்துவிட்டீர்!" என்று வெகு நயமாயும் மனத்தில் படும்படியாயும் கூறினான்.

இந்த ப்ரமாதமான வார்த்தைகளைக் கேட்டுக்கொண்டே உட்கார்த்திருந்த முதலியாருக்கு ஒன்றுமே தோன்றவில்லை. அவர்தாம் ஏதோ பேராபத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டதாக மட்டும் எண்ணிவிட்டார். தான் இம்மட்டும் கௌரவம் குன்றாது மானமாகப் பிழைத்தால் போதும் என்கிற ஒரே எண்ணம் மனத்தில் பேராடுவதால் இனி இராதாபாயின் பணத்தை நம்புவது கூடாது என்று தீர்மானித்தார். சந்திரகாஸனின் வார்த்தையை அவர் செவியில் வாங்கியதும் சொல்லரியாத சிந்தனையி லாழ்ந்தார். மார்கழி மாதம் நாளைய தினம் பிறக்கிறதென்று சந்திரகாஸன் கூறக் கேட்டதுமே அவருக்கு ஓர் பழைய நினைவு உண்டாய்விட்டது. மார்கழி மாதம் முதல் தேதி யன்று ஒருவருக்கு பெருந் தொகையைக் கொடுப்பதாகத் தெரிவித்திருந்த நினைவு தெட்டென உண்டாய்விட்டது; திடுக்கிட்டார். நாளைக் காலைக் கடன்காரன் வந்து விடுவானே என் செய்வேன், எவ்விதம் கொடுப்பேன்?" என்றபெருங் கவலையால் குழம்பியபடியே சந்திரகாஸனின் வார்த்தைகளைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார். தற்சமயம் தான் இவ்விடத்தை விட்டு

எழுந்து செல்வதே உசிதம்; இனி இங்கிருக்கலாகா தென்று தீர்மானித்து எழுந்து சந்திரகாளை நோக்கி 'ஐயா! தங்களைப் பார்த்தால் என்னைவிட வயதில் சிறியவர் என்று தோன்றுகின்றது. உம்முடைய அரிய உரைகளைச் செவிக் கொண்டேன். தாங்கள் ராதாபாயை மணந்தவர்கள் என்பதையும், ராதாபாய் மணங்கொண்ட மங்கை என்பதையும் அறியாது அவளுடைய பணத்தை இச்சித்து நான் பாழாய்விட்டேன். என்னுடைய மானத்தைத் தற்போது தாங்கள் தான் காக்கவேண்டும்; என்னுடைய பிழைப்பை தாங்கள் தான் கவனித்து பிச்சை யளிக்கவேண்டும். இப்போது என்னால் ஒன்றமே பேசக் கூடவில்லை; உடம்பை ஏதோ செய்கிறது. நான் என் வீட்டிற்குச் செல்கிறேன். தாங்கள் க்ருபை செய்து என்னை வெளியில் காட்டிக் கொடாதிருக்கவேண்டும். நாளைய தினம் தாங்கள் என் வீட்டிற்கு வந்து என்னை சந்தியுங்கள். நான் அப்போது சில விஷயங்கள் கூறுகிறேன். என்னிலை கலங்கிவிட்டதால் நான் சென்று வருகிறேன்; தற்போது என்னுயிரே உமது கையிலிருக்கிறது, என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும்; என்னை மன்னிக்கவேண்டும்" என்று கூறிவிட்டு, நேரே தன் பங்களாவை அடைந்தார். அப்போது மணி இரவு பன்னிரண்டாய்விட்டது. முதலியாரின் நிலைமையே மிகுந்த மாறாட்டமாயிருந்ததால் அவர் தன்னறைக்குள் சென்று நேரே படுத்துவிட்டார். பற்பல விதமான யோசனையில் குழம்பிப் போய் இரவு முற்றும் சித்திரையின்றிப் பொழுதைக் கழித்தார். பொழுது புலர்ந்ததும் முதலியார் படுக்கையை விட்டு எழுந்து வரவில்லை, காலை மணி எட்டு இருக்கலாம், முதலியாரின் கடன்காரன் வந்துவிட்டான். தன் பெயர் அடித்தக் காகிதத்தை முதலியாருக்கு ஆள் மூலம் அனுப்பினான். அதைக் கண்ட முதலியார் எழுந்து உட்கார்ந்தார். என்ன செய்வதென்று தோன்றாது திகைத்து விட்டார். அப்போதே தன் நிலைமை முற்றிலும் அறிந்து, கலங்கிக் கல்லாய் உட்கார்ந்துவிட்டார்.

மதி துட்பமும், ஈடில்லாத எழிலும், அளப்பரிய புகழும் ஒன்று கூடிய இந்தச் சந்திர வாலிபன் நம்மால் துன்ப மனுபவிக்கும்படியாக நோர்ந்துவிட்டதே! சிச்சி! காதலின் மகிமை சாமானியமான தல்ல. நமது ஜெயமணி எவ்விதம் உருகித் தவித்து இளைத்து விட்டனளோ அதே போல—அதற்குமேல்—இவருடைய நிலைமை இருக்கின்றதே! நாம் என்னவிதமாக இவருடன் பேசுவது? என்ன விஷயம் பேசுவது? இவருடைய வருகையால் ஜெயமணி இன்பமடைவாளோ, அன்றித் துன்பமடைந்துத் தவிப்பாளோ! ஹா! வந்தவரை நிற்க வைத்துவிட்டு இதுகாறும் பேசாதிருப்பது சரியல்ல” என்று ஒருவாறாக தேற்றிக்கொண்டு சாருஹாஸனின் கை குலுக்கி “நண்பரே! உங்கள் வருகையால் நான் மிகுந்த சந்தோஷ மடைகின்றேன். இன்று எனக்கோர் நல்ல நாள் போலும். உமது அருமைத் தங்கையும் அத்யந்த சந்தோஷ மடைவாள். தாங்கள் ஏன் எனக்காக வீதியில் காத்துக்கொண்டிருக்கவேண்டும்? நீங்கள் உள்ளேயே இருக்கலாகாதா! இது உமது சொந்த மனையல்லவா! உம்முடைய ஆப்த நண்பரில் நான் ஒருவனல்லவா! வாருங்கள், எழுந்து உள்ளே வாருங்கள்.” என்று நிரம்பவும் வாஞ்சையுடனும் ஒருவிதமான கனிந்த அன்புடனும் அழைத்தான்; பின் சாருகாஸனின் இரு கரங்களையும் பிடித்தழைத்துக்கொண்டு, அவன் கொண்டுவந்திருந்த பெட்டியை வேலைக்காரனைக் கொண்டுவரும்படியாகக் கூறிவிட்டு அவனுடன் உள்ளே சென்று தனது விடுதியில் ஓர் சோபாவில் அவனை அமரச்செய்து, பின் தானும் தனது கச்சேரி உடைகளைக் களைந்துவிட்டுச் சாருஹாஸனின் பக்கத்திலேயே சோபாவில் அமர்ந்து அவனை நோக்கி, “நண்பரே! என்னால் தங்களுக்குத் தங்கள் ஆயுள் பரியந்தம் தீராத துயரம் உண்டாய்விட்டதை மறந்து என்னை மனப்பூர்வமாக மன்னிக்கவேண்டும். இவ்வமயம் என் கண்கள் குளமாய்விடுகின்ற படியால் என் தொண்டையை அடைக்கும் வருத்தத்தில் என்ன பேசுவதென்று தெரியாதவாறு திபங்குகின்றேன்.” என்று கூறிக் கண்ணீர் விட்டான்.

இதைக் கேட்ட சாருகாஸன் கங்காதாரனின் இளகிய மனத்தையும் உத்தம குணத்தையும் கண்டு தனக்குள் மெச்சி மிக்க

வணக்கத்துடன் கங்காதானின் சிரத்தைப் பற்றிக்கொண்டு “எனது அன்பீர்! நான் நாஸ்திகனன்று; என்னுடைய இருதயத்திலும் சதா தெய்வ பக்தி குடிக்கொண்டிருக்கும். கடவுளின் கருணைப்படிதான் யாவும் நடக்கும். அவன் ஆணைக்கு மீறி ஒன்றும் நடவாது. மனிதரால் நடப்பதுபோல நினைக்கலாம். அவ்வாறு நினைப்பது மிகவும் தவறு. நான் அவ்விதம் கண்முடி எண்ணக் கொள்ளவில்லை. தாங்கள் அதற்காக வருந்தவேண்டாம். அவனருள் இவ்விதமிருக்கிறது. எனது கண்ம வினையினால் நான் வருந்துகிறேன். அதற்குக் காரணம் தாங்களாகமாட்டீர்கள். என் மனம் சற்றும் பொருமை கொள்ளாது. பூர்வ ஜன்மத்தில் நான் யாரையேனும் மனந்துணிந்து பிரித்திருப்பேன். அதன் பயனை அனுபவித்துத் தொலைத்தாலன்றி தீருமா! என் அன்பரே! தாங்கள் கண்ணீர்விடவேண்டாம். ஏதோ என் மனத்தின் வாஞ்சை மிகுதியால் நான் என் சகோதரியைப் பார்த்துவிட்டுப் போகலாமென்று வந்தேன். மற்றபடி என்மீது தாங்கள் கடவுளின் ஆணைப்படி சந்தேகக் கொள்ளவேண்டாம். நீங்கள் சந்தேகப்படுவதாக நான் சொல்லவில்லை; எனினும் மனமென்பது ஜலம் போன்றதாகையால் அந்த ஜலம் எந்த பக்கம் காற்றடித்தாலும் அப்பக்கமே அலைகொண்டு அலைவது போல மனிதசபாவமும் உள்ளது; அதைக் கூறினேன்; மன்னிக்கவேண்டும்.” என்று கூறினான்.

ஜெயமணி வழக்கம்போல் தன் கணவன் வந்ததை மோட்டார்கார் ஹாரன் சத்தத்தினால் தெரிந்துகொண்டு ஒரு தட்டில் பல காரமும், கோப்பையில் காபியும் எடுத்துக்கொண்டு கணவனின் விடுதியை நாடி வந்தாள். அவ்வறைக்கு வீதியின் நடைப் பக்கம் ஒரு வழியும் பின்கட்டுக் கூடத்துப் பக்கம் ஒரு கதவுமுண்டு. ஜெயமணி எப்போதும் கூடத்து வழியாகத்தான் செல்வது வழக்கமாகையால் அன்றும் அவைகளை எடுத்துக்கொண்டு அவ்வறைக்குச் சமீபத்தில் வருகையில் திடீரென அவள் செவியில் சாருகாஸனுடைய மணி போன்ற ஒலியுடைய குரல் கேட்டது; அது கேட்கவே தன்னையே மறந்து அவள் திடுக்கிட்டாள். “ஆ! இதைன்ன இது! சாருகாஸனின் குரல்போல விருக்கின்றதே! நான் காண்பது கனவா! நினைவா! ஒன்றும் தெரியவில்லையே!” என்று அந்தக் கதவின் அருகில் சற்று

நின்றாள். மேற்குறித்த விஷயங்களை சாருகாஸன் கூறக்கேட்ட தும் அவளுடைய சந்தேகம் நிவர்த்தியாய்விட்டதுதான் தாமதம். அந்தோ! அவள் நிலைமையை வர்ணித்துக் கூற வியலுமோ? எங்கு மில்லாத துக்கமும், சொல்லவறியாத சங்கடமும் ஒரு நொடியில் வந்து அவளை முடிக்கொண்டன. கதவின் இடுக்கினால் உள்ளே தன் பார்வையைச் செலுத்தினாள். கோடி சூர்ய காந்திபோல உட்கார்ந்திருந்த தன் அன்பினைக் கண்டதும் கதி கலங்கி, உணர்வு சோர்ந்து, அங்குள்ள ஆசனத்தில் அவைகளை வைத்துவிட்டு அப்படியே உட்கார்ந்துவிட்டாள். இரு விழிகளும் கரைபுரண்ட ப்ரவாகமாகிவிட்டன. தன்னிரு கன்னங்களிலும் கையை வைத்துக் கொண்டு தலையைக் குனிந்து பூமியைப் பார்த்தபடியே உட்கார்ந்து விட்டாள்; எண்ணம் சிதறியிவிட்டது. “ஆகா! நமது ஆருயிர்ச் சின்னம்மாளின் அமுத மொழிகளைக் கேட்டும் நாம் இவ்விதம் மனத்தைத் தவரவிட்டு வருந்துவது தகுமா? ஐயோ! என்ன செய்வேன்! என் மாமா! எனதன்பான சோதரா! உன் தரிசனம் கொடுக்கும் பொருட்டு வந்தனியா! உன் மனம் துடித்துப் பதறி வந்தனியா! என் செல்ல மாமா! நான் உன்னை எவ்வாறு பார்ப்பேன், எவ்வாறு பேசவேன்? என்னை யறியாது என் வாயில் எந்தச் சொல் வந்துவிடுமோ! அவ்வாறு வருவதால் என் கணவர் என்ன நினைப்பாரோ!” என்று பற்பல எண்ணங்களினால் உந்தப்பட்டாள். “காப்பி, பலகாரம் ஆறிப்போய் விடுகின்றனவே! கணவருக்குச் சிக்கிரம் கொடுக்கவேண்டுமே! நாம் எவ்விதம் அங்கு அவர்களின் முன்னால் செல்வது?” என்று எண்ணி வருந்தியவாறு மீண்டும் உள்ளே சென்று மற்றொரு தட்டில் பலகாரம், காப்பி முதலியன எடுத்துவந்து இரண்டையும் பணியாளிடம் கொடுத்து “எஜமானர் மேஜைமேல் வைத்துவிட்டு வா!” என்றாள். பணியாளும் அவ்வாறே எடுத்துச் சென்று அங்கு வைத்துவிட்டு வந்தான்.

வழக்கத்திற்கு விரோதமாக அன்று பணியாள் எடுத்து வந்ததை நோக்கியதுமே கிழவரின் முகமும் மனமும், மாறின. “இவள் எக்காரணத்தினால் இவ்விதம் செய்திருக்கிறாள்!” என்ற யோசனை

கிழவருக்குண்டாய்விட்டது. அவ்வாறு போசனை யுண்டாகியதும் கங்காதர் “ஔயமணியைக் கூப்பிடலாம்” என்று எண்ணினார். “அவள் அகஸ்மாத்தாகப் பலகாரத்துடன் வருவாள். வரும்போது பார்த்துக்கொள்ளலாம்” என்று எண்ணியதற்கு மாறாக அவள் வராமற்போகவே இவருடைய வருகையைத் தெரிந்துகொண்டுதான் அவள் இவ்விதம் இருவருக்கும் பலகாரம் அனுப்பியுள்ளாள். பின்னும் சற்றுப் பொறுத்துப் பார்ப்போம்.” என்று எண்ணிச் சாருகாசனை நோக்கி “அன்புடையீர்! ஏதோ என்மீதுள்ள அன்பினாலும் உங்கள் சகோதரி கையினால் செய்த பண்டம் என்கிற பரியத்தினாலும் இவைகளைப் புசிக்கவேண்டும்,” என்றார்.

சாருகா:—நண்பரே! தாங்கள் அப்படி வித்தியாசமாக எண்ணவேண்டாம். நான் இங்கு ஓர் நண்பனின் விவாகத்திற்கு வந்திருப்பதால் வரும்போதுதான் வயிறு நிறைய சாப்பிட்டுவிட்டு வந்தேன். எனக்குப் பசியே இல்லை. தங்களுடைய அன்பு ஒன்றே எனக்குப் போதுமானது.

கங்கா:—அப்படிச் சொல்லிவிட்டால் எங்கள் மனம் த்ருப்தியடையுமா! தாங்கள் எங்கள் சொந்த மனிதராகவிருந்து இங்கு நேரில் வராது எவர் வீட்டிற்கோ வந்ததாகத் தெரிவிப்பது நன்றாயிருக்கின்றதா! தாங்கள் இப்போதுதான் ஊரிவிருந்து நோக வருகிறீர்கள் என்றெண்ணினேன். உங்கள் சினேகிதர் வீட்டிற்கு வந்தாலும் முதலில் இவ்விடத்தில் இறங்கி இதை இருப்பிடமாகக் கொள்ளலாகாதா! கலியாண சமயத்திற்கு இங்கிருந்து போவது கூடாதா?

சாரு:—நான் தனியாக வந்தால் இங்கேதான் வந்திருப்பேன். கலியாணப்பிள்ளை என்னுடைய சினேகிதனாகையால் எல்லோரும் ஒன்றாகவே வந்தோம்; ஒன்றாகவே இருக்கவேண்டுமென்று அவன் வேண்டியதால் நான் அங்கு தங்கிவிட்டேன். இங்கு வரலாகா தென்ற வித்யாசமுடையவரையின் இங்கு நான் இப்போது வந்திருப்பேனா! என் மனம் இவ்விடத்தில் வித்யாசமே கொள்ளாது. என்னுடைய ஆயுளில் — பிறவியில் — இவ்விடத்தையே நான் எனது

அன்பான ஆலயத்திற்கொப்பாக எண்ணி இருக்கிறேன். சாக்ஷாத் கங்கையைத் தலைமீது தரித்துள்ள கங்காதானும் உமாமகேச்வரியுமே தாங்களிருவரும் என்று எண்ணி இருக்கிறேன். தாங்கள் சாப்பிடுங்கள்.

கங்கா:—என் மனம் இதை ஏற்றுக் கொள்ளுமா! அன்பான நண்பர் சம்மா விருக்கையில் சாப்பிடுவது நட்பாகுமா? என்னுடைய வேண்டுகோளுக்காக ஒரு சிறிதேனும் புசியுங்கள்” என்று பல வந்தப்படுத்தியதால் சாருகாஸன் கொஞ்சம் பலகாரமும் காப்பியும் தன் ஜெயமணி செய்ததாயிற்றே என்கிற ஆந்தத்தினால் புசித்தான். பிறகு கங்காதானும் புசித்துக் கொண்டே, “நண்பரே! தாங்கள் இன்னும் லாகூல்தான் இருக்கிறீர்களே! என்ன சம்பளமோ!

சாருகா:—அவ்விடத்தில்தான் இருக்கிறேன். 500 ரூபாய் சம்பளம். உம், எத்தனை ரூபாயை கடவுள் கொடுத்தும் எனக்கதில் சந்தோஷமில்லை. கடவுள் என்னைச் சீக்கிரத்தில் தன் திருவடி நிழலில் சேர்த்துக்கொண்டால் அதுதான் போதும்” என்று கூறுகையில் சாருகாஸனின் கண்ணில் நீர் பெருகிவிட்டது; கங்காதானுக்கும் துக்கம் வந்துவிட்டது. வெளியிலிருந்து இம்மொழியைக் கேட்ட ஜெயமணியின் வருத்தத்தைக் கூறவேண்டுமா? தன்னை யறியாது அவள் புலம்புகின்றாள்.

சாருகாஸன் “நான் வந்து இத்தனை நேரமாகியும் என் காதலி இங்கு வரவில்லையே! இங்கு நான் வந்திருப்பது தெரியுமோ, தெரியாதோ! தெரியவில்லையே! தெரிந்து தான் ஒருக்கால் ஏன் வந்தான் என்று வெறுப்புற்று வராதிருக்கிறாளோ! அன்றி தன் கணவன் அழைக்காது செல்வது கூடாதென்று பேசாதிருக்கிறாளோ! ஒருக்கால் அவள் எங்கேனும் சென்றிருப்பாளோ! ஐயோ! வீடேறி வந்தும் முகங்காணவும் கிட்டாத பாயியாய் விட்டேனே! நாமாக ஜெயமணியைப் பற்றிக் கேட்பதும் சரியாயில்லை என்று தோன்றுகின்றது. அவரும் அவளைப் பற்றி வார்த்தை யெடுக்கவில்லை. ஆஹா! என்ன தர்ப்பாக்கியம்! எனது நிழல் என்னை விட்டுப் போகுமா? என் கண்மணீ! ஜெயமணீ! எனக்கு உன் தரிசனமும் கிடைக்காதா! உன் சந்திர பிம்பம் போன்ற முகத்தைக் கண்டு களிக்கும் பாக்கியம் கிட்டாதா! என்னுளியே! என்னமுதே! என் தங்கமே! உன்னுடைய முகத்தைக் காணும் பொருட்டன்றோ பாயியான் இங்கு—இவ்வூருக்கு—வந்தேன். என் வினை என்னைத் தொடர்ந்து வந்து என் கண்ணிலும் உன்னைக் காண விடாது இங்கே மறைக்கின்றதே! என் வாழ்நாளின் இன்பம் முற்றும் இனிமேல்

உனது முகாரிந்தத்தின் தரிசனத்தினாலும் உன்னுடைய கை வாழ்க்கையினாலும் மல்லவா விளங்க இருக்கின்றது. என் அன்பே! ஆரூயிரே! ஜெயமணி! கண்மணி! வாராயோ! உந்தன் தரிசனம் தாராயோ! தந்தென் கலையைத் தீராயோ! தீர்த்தென் முகத்தைப் பாராயோ! என் இன்ப நிலையமே! ஈடிலாத் தங்கமே! என் மனம் பதைக்கின்றதே! என் ஆவி பறக்கின்றதே!" என்று தனக்குள் பலவிதமாக எண்ணமிட்ட வண்ணம் வீற்றிருக்கிறான். இப்பொழுது அவன் கண்ணில் தானாக நீர் வழிகின்றது. அதைத் தந்திரமாக வேர்வைத் துடைப்பது போல் அவன் துடைத்துக் கொண்டான்.

இதற்குள் கங்காதான் சிற்றுண்டி புசித்தாயிற்று. சாருகாலனின் முகத்தோற்றத்தைக் கண்டறிந்த கங்காதான் மிகவும் மனமிளகிப்போய் "ஐயோ, பாவம்! கண்ணால் பார்த்துக் களிப்பதையும் நிறைவேற்றா விட்டால் மிகுந்த பாகியாவோம். இன்னும் ஜெயமணி வராமையால் நாம் அழைக்க வேண்டும் என்று எண்ணி இருக்கலாம்; அப்படியே நாம் அழைப்போம்" என்று எண்ணினார். பின் "ஆகா! காதலர் இருவரின் கண்களும் கருத்தும் எவ்விதம் இருக்குமோ! என்ன நிலைமையைக் காட்டுமோ? அதைக் கண்ட என்னுள்ளம் எவ்விதம் மாறுமோ! ஆ! இதென்ன பெரிய தர்ம சங்கடமாய் விட்டதே!" என்று தனக்குள் கலங்கினார். உடனே "சீச்சீ! அந்த காட்சியையும் நான் நாம் பார்ப்போம்" என்று எண்ணித் துணிந்து சற்று உரத்த குரலால் "பங்கஜலோசன! ஜெயமணி! ஜெயமணி!" என்று கூவினார்.

அதுவரையில் உணர்வற்றுக் கலங்கி உட்கார்ந்திருந்த ஜெயமணி இந்தக் குரலைக் கேட்டதும் நடுநடுங்கிப் போய் "ஐயோ! நாம் என்ன செய்வது?" என்று எண்ணித் தயங்கினார். அதற்குள் கங்காதார் பின்னும் "ஜெயமணி! உன் சகோதரர் சாருகாலன் வந்திருக்கிறார். எழுந்து வா! இத்தனை நேரம் என்ன செய்தாய்?" என்று கூறினார். இதைக் கேட்ட ஜெயமணி மறுவார்த்தையே பதில் பேசாது மெல்ல அவ்வறைக் கதவைத் திறந்து கொண்டு தலை குனிந்த வண்ணம் உள்ளே வந்தாள். உடனே அவளுடைய மன நிலை கலங்கி விட்டது. அவள் சாருகாலனை நிமிர்ந்து பார்க்கவும் இல்லை. நேரே தன் நாதனை வணங்கிப் பின் அவன் உட்கார்ந்திருக்கும் இடத்திற்கு வந்து அவனை வணங்கி ஒருபுறமாகச் சென்று நின்று விட்டாள். அவள் கண்கள் தானாக நீரைப் பெருக்கிக்கொண்டே இருக்கின்றன.

கன்னத்தில் கையை ஊன்றிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்த சாரு ஹாஸன் அவ்வறையின் கதவு திறக்கப்பட்ட வுடனே தன் காதலி

யின் தரிசனம் கிடைக்கப்போகின்ற தென்ற போவலினால் களிப்புமும், அவனை பறியாத சோகமும் ஆரந்தமும் ஒன்றுகூடக் கண் வழியே தண்ணீர் ரூபமாக மாறி பெருகுகின்றது. ஜெயமணி உள்ளே வந்ததும் ஒருதரம் தலையை நிமிர்ந்து பார்த்தான்; மறு வினாடி அவன் தலை தொங்கி விட்டது. தேகம் முற்றிலும் குலங்குகின்றது. இரு காங்களும் முகத்தில் ஏறி முகத்தை மறைத்தன. ஹா! ஹா! ஹா! என்று ச்வாஸம் தூர்த்துகின்றது. ஜெயமணி தன்னை வணங்கியதையும் அவன் அறியான். அவனுடைய நிலைமையை வரையும் நாமும், படிக்கும் நீங்களும் கண்டு புலம்பும் போது எதிரிவிருக்கும் கங்காதானும் ஜெயமணியும் புலம்புவது வியப்பா? கங்காதான் அந்தக் காட்சியைக் கண்டு சசிக்கக்கூடாத விசனத்தை படைந்து, “ஐயோ! கடவுள் செய்துவிட்ட கொடுமையை என்னென்பது. சீச்சீ! காதலின் வலிமையை என்ன கூறுவது? ஐயோ! இவருடைய மனம் கடலின் அலைகளைப் போலப் பொங்கி கொந்தளிக்கின்றதே! என்ன கோர சம்பவம்! என்ன பரிதாபம்! இச்சமயம் நாம் எதுவும் பேசுவோ, செய்யவோ கூடாது. எரியும் தீ தானேதான் அணையும்” என்று எண்ணி ஜெயமணியை உற்று நோக்கினார்.

அந்த மின்னானோ, இவ்வுலகத்திலேயே இல்லை, என்று ஐயுறும்படியாக ஒரே பதுமை போல நின்று விட்டாள். அவள் மனம் தடிப்பதைத் தேகக் குலங்குவதாலும் கண்ணீர் பெருகுவதாலும் தெரிந்து கொண்டார். அவனையும் நாம் தற்போது எதுவும் சொல்லலாகாதென்று விட்டு விட்டார். சுமார் கால்மணி நேரம் மூவரும் ஊமையானார்கள். பிறகு சாருகாஸன் வெகு சீரமப்பட்டுத் தன்னைத் தானே தேற்றிக் கொண்டு, முகத்தையும் கண்ணையும் துடைத்துக் கொண்டான். ஊற்று சுரப்பது போன்ற விழியைத் துடைத்தால் நீர் நிற்கின்றதா? பெருகிக் கொண்டே இருக்கின்றது. “ஏ பாமும் கண்ணீரே! என்னெதிரில் நிற்கும் என் அன்பான உருவத்தையும் தெரிய விடாது—பார்க்க விடாது—ஏன் மறைக்கின்றாய்?” என்று எண்ணிப் பிறகு ஜெயமணியைப் பார்த்தான். அவன் தான் முன்னர் கலியாண காலத்தில் பார்த்த தற்கு நேர் விரோதமாய்க் குச்சிபோல இளைத்து மெலிந்து நிற்குபதைக் கண்டு பின்னும் வருந்தினான். “என் கண்ணே! உன் மேனி முன்னிருந்த நிலைமையில் பாதிவிலும் பாதிபாய் விட்டதே! உம். எல்லாம் தலை விதி. தாம் தாம் செய்த வினையின் கூற்று இவை.” என்று எண்ணிக் கங்காதானை நோக்கி, “கண்பரே! நான் தற்போது பைத்தியக்காரனாக ஆய்விட்டேன்; மன்னிக்க வேண்டும். என்னுடைய மனத்தில் ஊன்றிய காதலின் வேரைப் பெயர்ப்பதற்கு என்னுயிரையும் கூட தத்தம் செய்தால்தான்

தீரும். எனது பழைய நிலைமையைத் தாங்களறியமாட்டீர்கள். ஆகையால் இப்போது தாங்கள் வெறுப்பையோ, அசக்சியத் தையோ, அருபையோ கொள்ளலாம். ஆனால் ஒருவிதத்திலும் தாங்கள் என்மீது சந்தேகம் கொள்ளவேண்டாம்; என்னை மனப்பூர்வ மாய் நம்பலாம். என் தாயாரின் வயிற்றில் ஜெனிக்கா விடினும் என் தாயாரை விடப் பதின் மடங்கு ப்ரியமான மற்றொரு தாயின் வயிற்றில் ஜனித்த என் சகோதரியை நான் நெடுநாளாகக் காணு துக் கண்ட ஆநந்தத்தினால் புலம்பி விட்டேன். குற்றமிருப்பின் பொறுத்தருள்க.” என்று வெகு நயமாகக் கேட்டான்.

இது கேட்ட கங்காதானும் பதில்கூற மாட்டாத துயரத்தை அடைந்து விட்டான். “நண்பரே! நீர் அவ்விதம் கூறவேண்டாம். ஒருபோதும் நான் தங்கள் மீது சந்தேகம் கொள்ள மாட்டேன். அதைப் பற்றிக் கவலையே வேண்டாம்.” என்றான். பிறகு சாரு காஸன் ஜெயமணியை நோக்கி, “ஜெயமணி! என் அன்பான சோதரிமணி! சவுக்கியமா?” என்றான். அதற்குமேல் அவனாலும் பேச முடியவில்லை. கண்ணீர் மீண்டும் கொட்டுகின்றது. இது கேட்ட ஜெயமணி அதிகமான விசனத்தை யடைந்து புலம்பிப் பின்னர் பேசத் தொடங்கி, “மாமா! உயிருடன் இருக்கின்ற பரியந்தம் சவுக்கியம் என்றுதான் கூறவேண்டும். தாங்கள் எப் போது வந்தீர்கள்? உங்களுடைய சுகத்தையும் நிலைமையையும் நான் தெரிந்து கொண்ட படியால் உங்களை விசாரிக்க வேண்டிய தில்லை” என்றான்.

சாருகாஸன் :—ஜெயமணி! கடவுளின் கருணையால் நீயும், உன் பார்த்தாவும் பல்லாண்டு பல்லாண்டாய் நீழி வாழவேண்டும். அதைக் கண்டு பேராநந்த வாரிதியில் நான் மூழ்க வேண்டும். நம்முடைய தீவினையே நம்முடைய பிரிவினைக்குக் காரணமாயதை நான் உனக்கு முதலில் அளித்த மோதிரத்தை நீ திருப்ப நேரிட்ட போதே தெரிந்துகொண்டேன். அவை யெல்லாம் போகட்டும். என் அன்பின் அறிகுறியால் அளிக்கும் இவற்றையேனும் நீங்கள் அங்கீகரிக்க வேண்டுமாய்க் கோருகிறேன்.—என்று கூறியவாறு தான். கொண்டு வந்த பெட்டியை எடுத்துக் கங்காதானின் முன் விலையில் வைத்து நமஸ்கரித்து “அன்பீர்! ஏழை என்னுடைய மாசற்ற—களங்கமற்ற—அன்பைக் கோரி இவற்றை இருவரும் கைக்கொள்ள வேண்டும்” என்று வேண்டினான்.

உடனே கங்காதான் மறுபேச்சின்றிப் பெட்டியைத் திறந்து பார்த்தான். அதற்குள் புடவை, வேஷ்டி முதலியன விருக்கக் கண்டு சாருகாசனின் அன்பை யெண்ணி வியந்து, களிசெண்டு “இச் சமயம் இவை எதற்கென மறுப்பது கூடாது” என்று தீர்மானித் துப் புடவையை எடுத்துச் சாருகாஸனிடமே கொடுத்து “என்னுயிர்

நண்பரே! இதை உமது கரத்தினாலேயே உமது சோதரியிடம் கொடும்” என்று கூறினார். சாருகாசன் கங்காதானின் அற்புதமான குணத்தைக் கண்டு மெச்சி அவனை நோக்கி ‘அன்பீர்! தாங்கள் தான் பெரியவர்கள். அவளுடைய நலனைக் கோரும் அன்பர் தாங்கள். தமது கரத்தினாலேயே கொடும்” என்று கௌரவமாக மொழிந்தான்.

இதுகேட்ட கங்காதான் “நாம் ஏதேனும் வித்யாசம் நினைக்கப்போகிறோமே என்கிற நோக்கங்கொண்டு நம்மிடம் கொடுக்கிறார். ஐயோ! அவர் கையினாலேயே கொடுப்பதுதான் அவர் மனத்திற்கு த்ருப்தியாக விருக்கும்.” என்று எண்ணி அந்தச் சேலை, வேஷ்டி இரண்டையும் எடுத்துச் சாருகாஸனிடம் கொடுத்து “அன்புடையீர்! நான் ஒருவிதமான எண்ணமும் எண்ணமாட்டேன். உம்முடைய அன்பின் பொருளை உமது கரத்திலிருந்து பெறுவது தான் எங்களுக்குப் பேராநந்தம். ஆகையால் நீங்களே கொடுங்கள்.” என்று கூறிப் பின் ஜெயமணியை நோக்கி “ஜெயமணீ! நமஸ்காரம் செய்து பெற்றுக்கொள்” என்றான்.

ஜெயமணியும் அவ்வாறே நமஸ்காரம் செய்து சேலையைப் பெற்றுக் கொண்டாள். கங்காதானிடமும் வேஷ்டியை அளித்தாள். கங்காதான் அதை வாங்கிக் கொண்டு ஜெயமணியைநோக்கி “ஜெயமணீ! உடனே இச்சேலையைத் தரித்துக் கொண்டுவா!” என்று கூறித் தானும் அப்போதே உடுத்துக்கொண்டார். பிறகு ஜெயமணி உள்ளே சென்று சேலையைக் கட்டிக்கொண்டு மீண்டும் அங்குவந்து நின்றாள். கங்காதானும் நின்று சாருகாஸனை நோக்கி “அன்பரே! உமது மனம் மகிழ்ந்ததா! சந்தோஷமாயிற்று!” என்று நகைத்துக்கொண்டே கேட்டார்.

சாரு:—ஆகா! என் அன்பின் ஆலயங்களே! இக்காட்சியைக் கண்டு என்னுள்ளக் களிப்பது கூறுவதற்கரிது. இதே மாதத்திற்கு எட்டாவது மாதம் உங்களிருவரையும் சிமந்த மணியில் பார்க்கவேண்டும்; அப்போதுதான் மனம் நிம்மதி அடையும். உங்களுடைய களிப்பாண காலத்தில் உங்களிருவரையும் நான் சேர்ந்து கண்டு களிக்கக் கொடுத்துவைக்காத மகா பாபியாய்விட்டேன். நான் என்மனத்தில் மட்டும் உங்களுடைய நினைவைக் கொண்டிருந்தேன். நான் ஓடி வருவதற்குள் விவாகமாய்விட்டது. அந்தச்சமயம் அங்குத் தாமதிக்கும்படியான நிலைமையில் நான் இல்லையாகையால் உடனே போய்விட்டேன். என் சகோதரி அழகுக்கு அழகுசெய்தார்ப்போல விளங்குகிறாள். கடவுள் நீடித்த ஆயுளையும், திடசரீரத்தையும், நோயற்ற வாழ்வையும், குறைவற்ற செல்வத்தையும் கொடுக்க வேண்டும். இதுதான் என் பிரார்த்தனை” என்று கூறிக்கொண்டே

பெட்டியில் தான் கொண்டுவந்த மற்றவைகளையும் எடுத்து மேஜை மேல் வைத்தான். பின் ஜெயமணியை நோக்கி “ஜெயமணி! இவை யெல்லாம் உன் மனத்திற்குப் பிடித்தமா யிருக்கின்றதோ, இல்லையோ! ஏதோ என்னன்பின் முதிர்ச்சியினால் வாங்கி வந்தேன். ஜெயமணி! உனது சங்கீதத்தைக் கேட்டு எத்தனை யுகமாய்விட்டது. அன்று உனது பதின்மூன்றாவது பிறந்த நாள் கொண்டாட்டத் தன்று “ராராமாயிண்டிகி!” என்ற கீர்த்தனமே நான் கடைசீத்தர மாகக் கேட்டது. உன்னுடைய விலையிலா மாணிக்கம் போன்ற கணவரின் தயவினால் மீண்டும் கேட்கப் பெற்றேன். ஏதோ! சற்றப்பாடு” என்றான். உடனே ஜெயமணி தன் கணவன் முகத்தை நோக்கினாள்.

அவள் குறிப்பறிந்த கங்காதான் “என் கண்மணி! என்னைப் பார்க்கவேண்டுமா! அவர் விஷயத்தில் நீ அவருடைய சகோதரி போல் தாராளமாக நடந்து கொள்ளலாம். எனது உத்தரவையே எதிர்பார்க்கவேண்டாம்; வீணையை எடுத்து வாசி” என்றார். உடனே ஜெயமணி வீணையைத் தாங்கிக் கலைமகள் போல் உட்கார்ந்து” “நின்னு ஜேப்ப காரணமேயி மனஸா! முன்னு னேஜேஸின கர்மமிடலுண்டகா” என்றதையும் “தொலினைஜேஸின பூஜா பலமு” என்றதையும் பாடினாள். பின்னர் ஏதோ இராகமாலிகை பாடினாள். கங்காதானும் சாருகாஸனும் வெகு ஆரத்தமாகக் கேட்டு மகிழ்ந்தார்கள். அதன்மேல் மணி எட்டாய்விட்டது கண்ட சாருகாஸன் “அன்பீர்! நான்று சென்றுவருகிறேன். உத் தரவளிக்கவேண்டும். இன்று சாயங்காலம் நடக்கும் கச்சேரிக்கு என்னை அங்கு இருக்கும்படியாக எள் நண்பன் வேண்டினான். நான் உடனே வருவதாகச் சொல்லி வந்துவிட்டேன்.” என்றான்.

கங்கா:—அதெல்லாம் இல்லை, நீங்கள் இன்றிரவு எங்கேயும் போகலாகாது. இவ்விடத்திலேயே போஜனம் செய்து இவ்விடத்தி லேயே சயனிக்கவேண்டும். இன்றிரவு முற்றும் நாம் பேசவேண் டும். அப்போதுதான் நமது மனம் சற்று ஆறுதலையடையும்.

ஜெயமணி:—மாமா! ஒருவேளை சாப்பாட்டிற்குக்கூட நாங்கள் பொறமாட்டோமா! அன்பாளிடும் அமுதை உட்கொள்ளான் போக லாகாது.

சாரு:—மணி! உங்கள் வார்த்தையைத் தட்டக்கூடவில்லை. ஆகையால் நிற்கிறேன். ஜெயமணி! குணக்குன்றம் போன்ற பர்த்தா கிடைத்தது உன் பாக்கியம்; அவருடைய பாத சேவையின் மகிமை யால் உன்னுடைய ஜன்மம் சாபல்யமாய்விடும்.

ஜெயமணி:—மாமா! மலைபோன்ற பாபக் குவியலில் ஒரு சிறிது புண்ணியம் செய்ததனால் இந்த மகானுபாவனை அடைந்

தேன். இதை என்னுள்ளம் பலகாலும் அறிந்து மகிழ்கின்றது. நமது விதியினால் நாம் பிரிந்ததற்கேற்ப என்னை மணந்தவரும் ஒரு முறடராகவோ! தூர்க்குணராகவோ! கோபிஷ்டியாகவோ! பொருமை யுள்ளவராகவோ இருப்பாரேயானால் நான் அன்றே தற்கொலை செய்துகொண்டு உயிரை விட்டிருக்கவேண்டும். எனதண்ணன் போலான நீங்கள் என் விட்டிற்கு வரவும் நாங்கள் களித்து எங்கள் லான உபசாரம் செய்து உங்களை மகிழ்ச்சிக்கவும் இடமில்லாமற் போயிருக்கும். காதலித்தவர்களே, கணவன் மனைவியாவதை நான் அனேக கதைகளில் படித்திருக்கிறபடியே நமது முடிவும் ஜெயம் பெறாமென்று எண்ணி ஏமாற்றமடைந்தேன். இவை யெல்லாம் தெய்வச் செயலேயன்றி மனிதச் செயலல்ல. என்னுடைய மதியீனத்தினாலும், எனது கேட்ட காலத்தின் கோமையாலும் நான் மணந்த சில வருடங்கள் வரையில் என் பர்த்தாவை மதியாமல் அலசுகியும் செய்து உதாசீனமாக ஏதோதோ பேசி மகத்தான பாபத்தைச் சுமந்துவிட்டேன். எனது கணவரின் வயது என்னைவிட நாற்பதிற்குமேல் அதிகமாயிருப்பினும் அவருடைய சிறந்த குணத்தையும், போன்னேபோற் போற்றத்தக்க சாந்தத்தையும், என் மீது கொண்டுள்ள சுத்தமான — கடுமையான — காதலையும், பொருமையற்றத் தன்மையையும், மனோபாவத்தையும் அறிபாது முட்டாளாய்விட்டேன். என்னருயிர்த் தோழி சின்னம்மாளின் மூலமாக மேற்குறித்தச் சிறப்புகளை அறிந்தேன். அதற்குமேல் அதிகமான பாபத்தைச் செய்யாது புண்ணியம் செய்வதற்கான வழியைத் தேட வாரம்பித்தேன்! என்னருமை அண்ணா! இனிமேல் அவ்விதம் அழைப்பதுதான் பொருந்தும். என்னுடைய சுகதுக்கத்தை என் கணவரைப்போல நீயும் சமமாகக் கவனிப்பவனாகையால் எனது மடமையால் செய்த தவறுதலை உன்னிடம் தெரிவித்து விட்டேன். கடவுளை மறக்கவில்லை என்று நீ சொல்லியதுபோல நானும் கடவுளை மறக்காது பஜித்துப் பூஜித்து, 'என் ப்ராணாதரின் ஆயுள் அபாரமாகப் பெருகவேண்டும்; எனக்கு தீர்க்க சுமங்கலி என்கிற வரணையளிக்கவேண்டும். என் மனத்தில் உன்மீது ஜனித்த பழைய காதலை மாற்றி, என்னைத் தூய்மையாக்கி உத்தமமான சகோதர வாஞ்சையை வளரச்செய்யவேண்டும். நான் அறியாமையால் செய்த சகல பாபங்களையும் பஞ்சுப் பொதியில் நேருப்பு வைத்ததுபோல தரித்து என்னை ரகசிக்கவேண்டும். என் பர்த்தா விருத்தராயினும் அவரிடத்தில் எனக்கு மாறாத அன்பிருக்கும்படியாயும் என்னுடைய ஆயுள் காலமெல்லாம் கஷ்டமின்றிச் சுகமே கழியவும் க்ருபை செய்யவேண்டும். என் அன்பான சாருகாஸனுக்கு வேற மாதை மணஞ்செய்து சுகமாக வாழும்படி பேராருள் பாலிக்கவேண்டும்.' என்று தினம் முக்காலமும் வேண்டிக்கொண்டிருக்கிறேன். என்விரு கண்கள் எனக்கு எவ்விதம் முக்யமாமோ,

அதேபோல எனக்கு என் ப்ராண நாதர் ஒரு கண்ணும் என்னருமைச் சோதானைய ரீ யொரு கண்ணும் இப்படியே நான் பாவிக் கின்றேன். அண்ணா! வெகுகாலமாக பூமியில் வேரூன்றிவிட்ட மரத் தைச் சீக்கிரம் வெட்டிவிடலாம். ஆனால் அதன் வேரை அவ்வளவு சீக்கிரம் வெட்டி எடுத்துவிட ஒருபோது மாகாது. அந்த மரத்தின் அடிபாகத்தில் வெட்டியிருப்பினும் அது பல விடங்களில் துளிர்ந்துக்கொண்டே வரும். அதையும் அப்போதைக்கப்போது வெட்டுவதுடன் வேர் எந்தமட்டும் பாய்ந்துவிட்டதோ அது வரையில் கட்டப்பாறையாலும் மற்ற ஆயுதத்தாலும் வெட்டித் தோண்டி வெகு பிரயாசைப்பட்டு வெளிக்கிளப்பவேண்டும். அதே போல நம்முடைய காதலென்னும் கருவை நான் அடிமட்டமாக வெட்டிய தோடு மேலே துளுக்க விடாது மன உறுதி என்ற கட்டப்பாறையால் அடி வேரை வெட்டிக்கொண்டே வருவதால் பாதியும் தொலைந்தது. மிச்சமுள்ளவற்றையும் எடுத்துவிட்டால் என் பிறவி சாபல்ய மாய்விடும். இந்த கண்ராவியை உன்னிடமே தெரிவிப்பதால் உன் மனம் துடிக்கும்—, துடிக்கின்றது — என்பதை நானறிகிறேன். இருப்பினும் நீயும் அதே முறையைக் கைப்பற்ற வேண்டும், என்று கூறுவதற்கு எனது கதையை உரைத்தேன். கடவுள் அனுக்காததால் எல்லோரும் தீர்க்காயுளுடன் இருக்கவேண்டும். அதுதான் தான் என் கோரிக்கை". என்று ப்ரசங்கம்போற் கூறினார். வாயளவில் வேதாந்தம் படித்தாளே யன்றி அவள் மனம் படும் பாட்டை அவள் மனமே யறியும். ஆனால் ஜெயமணி தாய்மையான சற்குணமணி, பாபச் செய்கையில் பயமுடையவள்; துணிந்தவளல்ல. பழைய வாஸனையை ஒழிக்கவே முழு யத்தனமும் செய்கிறார். தீய காரியத்தைச் செய்யக் கனவிலும் கருதமாட்டாள். அவளுடைய மனப்பூர்வமான உறுதியைக் கிழவர் நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டமையால் அவளிடம் சிறிதும் அவ நம்பிக்கை இன்றித் தாராளமாகச் சாருகாசனிடம் பேசும்படியான சுதந்திரத்தைக் கொடுத்துவிட்டார்.

ஜெயமணியின் பொன்னேபோன்ற மொழிகளையும், அவள் மனதில் முன்னர் இருந்த எண்ணம் மாறிப்போய்த் தன்னிடத்தில் அதிகமான மதிப்பும் பக்தியும் உண்டாய்விட்டதையும், உத்தம நோக்கத்தையும் கண்ட கங்காதானுக்கு உடல் பூரித்தது. வேம்பு கரும்பாய்விட்டது போல ஜெயமணியின் மாறுதல் கங்காதானைப் பரவசப்படுத்தியது. தனக்கு இனிமேல் ஒரு குறைவுமில்லை என்ற உற்சாகம் மேலிட்டது. அவருடைய 55வயது 25 ஆக மாறிவிட்டது போலான சந்தோஷமும், அபாரமான மனமகிழ்ச்சியும் உண்டாய் விட்டது. அவர் ஆந்தர்பரவசமடைந்து அவர்களுடைய சம்பாஷணையைக் கவனித்தாரேயன்றி நடுவில் தான் ஒன்றும் பேசவில்லை.

நமது இளவல் சாருகாலனுக்கும் ஜெயமணியின் அபூர்வமான மன மாறுபாட்டைக் கண்டதும் ப்ரமிப்பும் சந்தோஷமும் உண்டாயிற்றேயன்றிப் பொறுமைபாவது மனத்தாங்கலாவது உண்டாகவே இல்லை. அவன் ஜெயமணியை நோக்கி “என் செல்வத் தங்காய்! உன்னுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டு என்னுள்ளம் பூரித்தது. நீ முதலில் செய்த குற்றங்களை ஒப்புக்கொண்டதி விருந்தே உனது மாசற்ற தன்மை நன்றாக விளங்கிவிட்டது. பெண்மணிகள் கணவனையே தெய்வமாகக் கொண்டாடவேண்டுவதுதான் முக்கியம். உன்னுடைய சென்றகாலம் எவ்விதமிருந்தபோதிலும், நடக்குங் காலத்திலும் எதிர் காலத்திலும் நீ நிரம்பவும் சிறப்பாக விளங்குவது வெகு சந்தோஷம். நீ இவ்விதமிருப்பதைக் கண்டு என்னுடைய மனம் அளப்பரிய பூரிப்பையடைந்துவிட்டது. கடவுள் உனக்கென ஒரு குழந்தையை அளிக்கவேண்டுமாய் நான் ப்ரார்த்தனை செய்கிறேன்.” என்றான்.

கங்கா:—நண்பரே! தாங்கள் எங்களைப் பார்க்கும் நிலைமையில் தங்களைக் காண நாங்கள் ஆசைப்படுவது சகஜமல்லவா! ஏதோ, நடந்தது நடந்துவிட்டது. இனிமேல் தாங்கள் தருந்த பெண்ணைத் தேடி விவாகம் செய்துக்கொள்ளாமலிருக்கலாகுமா! உங்களுடைய மன நிலைமையை நானறிவேன். இருப்பினும் தாங்கள் சென்றதை சிந்திக்காது விவாகத்தைச் செய்துக்கொள்ளவேண்டும்.

சாருகா:—நண்பரே! தங்களை நான் மிகவும் வேண்டிக்கொள்கிறேன். அவ்விஷயத்தில் தாங்கள் என்னை மிகவும் மன்னிக்கவேண்டும், நேரமாய்விட்டது. நான் செல்லவேண்டும், சிக்கிரம் போஜனத்தை முடித்துக்கொள்ளலாம்.” என்றான். வெந்துபோன மனத்தைப் பின்னும் புண்ணாக்குவது கூடாதென்று எண்ணி அவர்கள் அவ்வளவுடன் சம்பாஷணையை முடித்துக்கொண்டார்கள். ஜெயமணி உள்ளே சென்று இரண்டு இலைகளைப்போட்டு இருவரையும் அழைத்து அமரச்செய்து தானே பரிமாறினான்.

சாருகாலனும் “எனது அன்பின் அமுதம் இதுதான்” என்ற களிப்புடன் அன்றே வயிறு நிறையப் புசிக்கலானான். “ஐயோ! இவ்விதமே நமக்கு தினம் நம் கண்மணி பரிமாறவும் நாம் புசித்து இன்புறவும் கடவுள் அருள் பாசிக்காது கைவிட்டு விட்டாரே!” என்ற பழைய எண்ணம் பின்னும் பாசி போல மனத்தில் படருகின்றது. அதனால் பழைய மாதிரியான விகாரத் தோற்றங்கள் உண்டாகிக் கண்ணீர் பெருகும்படி துக்கத்தைக் கொடுத்தது. அதை யடக்கிக்கொண்டு “ஓ! இதென்ன மதிக்கெடுகிறீர்கள்! அன்னியன் மனைவியைக் கண்டு அக்ரமமாக எண்ணுகிறோமே!” என்று தானே தன் மனத்தைக் கண்டித்துக்கொள்கிறான். ஜெயமணியும் “இன்று சாருகாலன் இங்கு புசிக்கப்போகிறான்” என்று

தெரிந்து அவனுக்கு மிகவும் இஷ்டமான பதார்த்தங்களையே செய்யும்படியாக சமயஸ்காரனுக்கு உத்தரவிட்டிருந்தாளாகையால் அவைகளை அவனுக்கு அடிக்கடி வேண்டி வேண்டிப் பரிமாறினாள்.

சாருகாலன்:—நண்பரே! நாங்கள் என்னைப் பூர்ணமாக நம்பி இருப்பதாலும், எனக்கு ஆப்த மித்திரராக விருப்பதனாலும் எனது மனத்திலிருந்தவற்றை ஒளிக்காது உரைக்கின்றேன். நான் முன்னொரு காலத்தில் என் கண்மணி போன்ற சகோதரியின் கிரலுக்குப் பூட்டிய மோதிரம் அவளுடைய அழகிய கிரலில் இல்லாது என்னிடமே வந்துவிட்ட நாள் முகலாக எனது கதியை— வருங்கால நிலையை—அறிந்துகொண்டேன். அன்றே என்னுயிர் என்னை விட்டுப் பிரிந்தது போலாகிவிட்டது. அதற்குப் பின் என்னுடைய வாழ்நாளின் இன்பம் முற்றும் அன்று உங்கள் கனியாண காலத்தில் நான் வந்து சென்றபின்னர் முடிந்துவிட்டது. பிறகு இதுவரையில் என் வயிறு நிறைந்தோ, அன்றி இஷ்டத்துடனாவது அரை வயிற்றிற் கேனும் நான் சாப்பிட்டிருப்பேனாயின் இட்டது ஒட்டு. என்னுடைய சகல இன்பமும் அழிந்துவிட்ட பின்னர் ஏன் வீணாகக் கொழுப்பு ஏறுவதற்காக ஊனை வளர்க்கவேண்டும், வளர்த்து உபத்திரப்படவேண்டும்? இப்படியே காயம் உலர்ந்து மாயவனின் அடியில் சேர்டும்” என்கிற நோக்கமே கொண்டு நினைத்தபோது வயிற்றிலுள்ள ஜாடாக்கினியின் பொருட்டு ஒரு கவளம் போடுவது; ஒவ்வொரு தினம் அதையும் வெறுத்து உபவாசம் இருப்பது; ஒரு தினம் ஏதேனும் தனித்த ஆகாரத்தைப் புசித்துப் பொழுதை யோட்டுவது; இவ்விதமே ஒரு நாளைக்கு ஒரு வேளைச் சாப்பாட்டுக்கு மேல் நான் கொண்டதில்லை. அதையும் மனம் பிடித்துச் சாப்பிட்டதில்லை. இன்றைய தினமே என் நண்பன் விட்டில் ஒரு வேளை புசித்தேன். இப்போது என் ஆருயிர்ச் சகோதரியின் கையமுதை; என் மன மகிழ்ந்து வயிறு நிறைய ஆகந்தத்துடன் புசித்தேன். இவை என்னையுள் முற்றும் தாங்கும் என்ற தைரியமும் உற்சாகமும் பிறந்துவிட்டன—என்று கூறினாள்; கூறும்போதே அவன் கண்களில் நீர் வழிந்தோடியது.

இதைக் கேட்ட ஜெயமணி, கங்காதான் இருவரும் அளப்பரிய துயர மடைந்து வருந்தினார்கள். “ஐயோ! மகா பாவி நம்மாலன்றோ இவர் உயிர் இவ்விதம் வதைப் படுகின்றது. பட்டினி யினால் கொடுமை யனுபவிக்கின்றது. என்ன பிறவி பிறந்தேன்!” என்று ஜெயமணி கண்ணீர் விட்டாள். பிறகு கங்காதார் ஜெயமணியை நோக்கி “லோசன! நாங்கள் சாப்பிட்டாயிற்று; இனி எங்களுக்கு ஒன்றும் வேண்டாம். நீ உட்கார்ந்து போஜனம் செய்” என்றார். ஜெயமணிக்கு அன்றிருந்த மனத் துயரம் கொஞ்சமல்ல; ஆகையால் அவளுக்கு சாப்பிட மனம் பிடிக்கவில்லை யெனினும்

தான் சாப்பிடாவிட்டால் தன் கணவனும் சாருகாசனும் மனம் வருந்துவர் என்கிற நோக்கத்துடன் சாப்பிட உட்கார்தான். பிறகு மூவரும் போஜனம் செய்து எழுந்தார்கள். கங்காதர் உயர்தரமான பன்னீர், கந்தம், தாம்பூலம் முதலியவைகளை சாருகாஸனுக்குக் கொடுத்தார்.

சாரு:—அன்பரே! உல்லாச புருஷர்களுக்கே இத்தகைய பரிமளங்களும் இன்ப வஸ்துக்களும் தேவை. சன்னியாசியாகிய எனக்கு வேண்டாம்; நான் சற்று முன் தெரிவித்தபடி இவைகளை யெல்லாம் அன்றோடு விலக்கி விட்டேன். இவைகளைக் கண்டாலே எனக்கு வயிற்றுப் புரட்டல் உண்டாகின்றது. தயவு செய்து என்னைப் பலவந்தம் செய்யவேண்டாம்—என்று மறுத்துவிட்டான்.

மூவருமாக வெகு நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். பிறகு சாருகாஸன் கங்காதரனை நோக்கி “அன்பீர்! மணி பத்தடித்து விட்டது; இனி விடை கொடுத்து என்னை அனுப்பவேண்டும்” என்றான். அதைக் கேட்ட கங்காதரன் “ஆகா! என் குடிசையில் தங்குவதற்குத் தமக்கு இடமில்லையா! அவ்வாறு கூறலாகாது. நான் உங்களை விடமாட்டேன். இத்தகைய குண பூஷணத்துடன் நான் சமார் ஒரு வாரமாவது கூடவிருந்து என் மனம் திருப்தியான பிறகு தான் உங்களை அனுப்புவேன். தாங்கள் இங்கு தான் இருக்கவேண்டும்” என்று நிரம்பவும் பீர்தியுடன் வருந்திச் சொன்னார். ஜெயமணியும் சாருகாஸன் அங்கிருப்பதில் அதிகமான ஆவல் கொண்டிருப்பதைத் தன் முகக் குறிப்பாலுணர்ந்தி “அண்ணா! மணி 10 அடித்துவிட்டது! இனிமேல் எதற்குச் செல்லவேண்டும்? இவ்விடத்திலேயே இருந்துவிட்டு நாளை வேண்டுமானால் போகலாம்” என்று நயமாகக் கூறி, பரிதாபகரமாக அவனை நோக்கினான்.

அந்த விழியில் அப்போது ஜொலித்த எழிலையும் அவளுடைய தோற்றத்தையுங் கண்ட சாருகாஸன் தடை கட்டிய நாகம் போலாய் விட்டான்; அவ்விடத்திலேயே சயனிப்பதாக ஒப்புக்கொண்டான். அதன் மேலும் மூவரும் சிறுது நேரம் ஏதேதா பேசிவிட்டு சேயனத்திற்குச் சென்றார்கள். கங்காதரனுடைய அறைக்கு எதிர் முகமாயுள்ள அறையை சாருகாஸனுக்குச் கொடுத்தார்கள். அவ்வறையிலும் கட்டில் மெத்தை முதலியன விருந்தன. சாருகாஸன் அவ்வறையில் சென்று கதவைத் தாளிட்டுக்கொண்டான். தனது அங்க வஸ்திரத்தைத் தரையில் விரித்துக்கொண்டு அதன்மீது படுத்தான். ஜெயமணியும், கங்காதரனும் தமது பள்ளி யறைக்குச் சென்றார்கள். அன்றைய இரவில் சமமாக அம் மூவருக்குமே நித்திரை கொள்ளவில்லை. ஒவ்வொருவரின் மனம் ஒவ்வொரு விதமான யோசனையி லாழ்ந்து தனக்குள் இன்பமும் தன்பமும் அடைந்துகொண்டே யிருந்தது. முக்கியமாக சாருகாஸனும்,

அடுத்தார்ப் போல ஜெயமணியும் சற்று சம்பந்த முண்டான விஷயங்களால் தம்மை யறியாது பிடிக்கப்பட்டார்கள்.

சாருகாஸனுக்கு சாதாரணமாகவே நித்திரையில் பங்கமும், இரவு தடுமாற்றமும், ஓயாக் கவலையும் குடி கொண்டிருந்தன. அவைகளோடு இன்று தனது இன்பவல்லி இருக்கு மிடத்தினும் வந்து அவளுடன் பேசிப் பழகி மனோ சஞ்சலம் அதிகரித்திருக்கையில், அவ் வில்லத்திலேயே இரவு தங்குவது அவனால் நிரம்பவும் கஷ்டமாக விருந்தது. அவர்களுடைய தாஷ்ணியத்திற்காகப் படுத்துவிட்டான்; ஏதேதோ எண்ணங்களால் பெரு மூச்சு அவனைத் தூரத்துகின்றது. அவன் அவ் வறையில் விடும் சுவாசத்தின் சப்தம் கங்காதாரின் செவியில் கேட்டதால் அவர் பதறுகிறார்; ஜெயமணியின் செவியில் பட்டதும் அவள் நெருப்பின் மீது புழு வெனத் துடிக்கின்றாள். சாருகாஸன் படுக்கை கொள்ளாது எழுந்து அவ்வறையிலேயே உலாவுகிறான்; மீண்டும் உட்காருகிறான்; பின்னும் படுக்கிறான், அன்று நடந்த சகல விஷயங்களையும் எண்ணி மனச் சந்துஷ்டி அடைகிறான்; ஜயமணியின் உருவைக் கண்ணெதிரில் கொண்டு மகிழ்ச்சி யடைகின்றான். இவ்விதம் பித்தன் போலவே 'பொழுது எப்போது விடியும்?' என்று ஏங்கி எதிர்பார்த்திருந்தான்.

ஜெயமணிக்கும் சரியானபடி நித்திரை கொள்ளாமையால் வீண் எண்ணங்களினால் சலனப் படுவதை விட சங்கீதத்தில் பொழுதை போட்டுவது மேல் என எண்ணி, வீணையை வைத்துக் கொண்டு வெகு இனிமையாக சங்கீதம் பாட வாரம்பித்தாள். இந்த ஆரந்தமான சங்கீதத்தைக் கேட்டவாறே கங்காதான் மெய் மறந்து நித்திரை போய்விட்டான். சாருகாஸனுக்கு இந்த கானம் தேவகானம் போல விருந்தது. அவன் அவ்வறையின் ஜன்னலருகில் வந்தமர்ந்து இந்த கானத்தைக் கேட்டு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி யடைந்தான். "ஜெயமணியின் சங்கீத இன்பத்தினால் இந்த இரவு நீங்கும்படியாக பாமன் அருள் பாலித்தது மிக்க சந்தோஷம்" என்று எண்ணி மகிழ்ந்தவாறிருந்தான். பொழுதும் சென்று கொண்டே இருந்தது. ஜெயமணிக்கு சிரமம் ஏற்பட்டதால் வீணையை வைத்து விட்டு அவ்வறையிலேயே அங்கு மிங்கும் உலா வினாள்; பிறகு படுத்துவிட்டாள்.

ஒருவிதமாக அவ்விரவைத் தொலைத்து எல்லோரும் எழுந்தார்கள். கங்காதான் காப்பி, பலகாரங்களை சாருகாஸனுடன் அருந்திவிட்டு, தன் ஜெயமணியையும் அழைத்துக்கொண்டு தன்னுடைய மோட்டாரில் சாருகாஸனுடன் வெளியில் சென்று கல்கட்டாவில் பார்க்க வேண்டிய முக்கியமான விடங்கள் சிலவற்றைக் காட்டி விட்டு வீடு வந்து, ஸ்நானம் செய்து, பூஜை முதலியன

வற்றை முடித்துக் கொண்டு சாருகாஸனுடன் புசித்து விட்டு, “நண்பரே! நீங்கள் எங்கும் வெளியில் செல்ல வேண்டாம். இவ் விடத்திலேயே இருங்கள். நான் ஆபீஸுக்குச் சென்று லீவு எடுத்துக் கொண்டு ஒருமணிக்குள் வந்து விடுகிறேன். தாங்கள் ஒரு விதமான வித்தியாசமு மின்றி இவ்விடத்தி லிருங்கள்.” என்றான்.

சாரு :—நண்பரே! வேண்டாம். நான் என் செல்வத் தங்கையைப் பார்க்கவேண்டு மென்று ஆவல் கொண்டேன்; உங்கள் தயவால் பார்த்து ஆனந்தித்தேன். இனிமேல் நான் ஊருக்குச் செல்ல வேண்டும். என்னுடைய நண்பன் ‘நான் எங்கு போய் விட்டேனோ!’ என்று எண்ணுவான். ஆகையால் நான் உத்தரவு பெற்றுக் கொள்கிறேன்.

கங்கா :—ஓ! அதெல்லாம் இல்லை. தாங்கள் இன்னும் இரண்டு தினங்களாவது இவ்விடம் இல்லாது செல்வது கூடாது. எனக்காக இல்லாவிடினும் உமது தங்கைக்காக இருக்க வேண்டும்.

சாரு :—ஏனம்மா! ஜெயமணீ! இனிமேல் நான் போகலாமல்லவா! இன்னும் இங்கிருக்க வேண்டுமா? ஐயோ! நானிதைக் கேட்கும் போதே நீ கண்ணீர் பெருக்கி விட்டால் நான் என்ன செய்வேன்? உன் விழி எனக்கு விடை கொடுக்க மறுக்கின்றது. உன்னை விட எனது நண்பர்தான் எனக்குப் பிரதானமாதலால் அவருடைய வார்த்தையைத் தட்ட என்னால் கூடவில்லை. என்ன செய்வது? சரி! இன்று இருக்கிறேன்” என்று ஒப்புக் கொண்டான். பிறகு கங்காதான் ஆபீஸுக்குப் போய் விட்டான்.

சாருகாஸனுக்கோ, அவ்விடத்திலிருப்பதற்கு உண்மையில் மனத்தில் சங்கோசமும், அச்சமும் பாதிக்கின்றன. “தனிமையில் நாம் இங்கிருந்தால் எந்த சமயம் என்ன அசட்டுத்தனம் நடந்து விடுமோ! நாம் மெல்ல எழுந்து வெளியில் சென்று விட்டு அவர் வரும் வேளைக்கு வருவோம்” என்று யோசனை செய்துக்கொண்டே ஜெயமணியை நோக்கி “ஜெயமணீ! நான் வெளியில் சென்று உன் கணவர் வரும் சமயம் வருகிறேன். கடவுளாக நம்மைப் பிரித்து விட்டார். இனி ஒன்றாக விருப்பது எப்போதும் ஆபத்து. என்னால் உனக்குத் துன்பமோ, கெடுதியோ நேரலாகாது. ஆகையால் நான் சென்று வரட்டுமா?” என்றான்.

ஜெயமணி பதில் பேசாமல் தலை குனிந்த வண்ணம் நின்று விட்டாள். அவளை யறியாது கண்ணீர் பெருகி தரையில் சொட்டு கிறது. இந்த கோரத்தைக் கண்ட சாருகாஸனின் மனமிளகி விட்டது. அவளொதிரில் சென்று, “என்னருமைத் தங்காய்! நீ ஏன் இவ்விதம் புலம்புகின்றாய்! நீ சதா புலம்பியதனால் உனது விழியும் குறுகி விட்டது. நான் இன்னும் சற்று நேரம் இங்கிருந்

தால் என்ன வந்துவிடப் போகிறது. ஈசன் எழுதிய விதிப்படி எல்லாம் நடக்கின்றது. மகா பாபத்தைச் செய்த பிறந்து விட்டோம்; அதை யனுபவிக்கின்றோம். ஜெயமணி! புலம்பாதே! நீ யாரோ! நான் யாரோ! நான் அன்னியன் அன்னியனே! அன்னியனாகிய நான் உன்னுடைய விட்டில் உன் கணவரில்லாத சமயத்தில் தனித்திருப்பது எப்போதும் பிசகு; ஆகையால் எனக்கு விடை கொடு." என்றான்.

ஜெயமணி :—(நிரம்பவும் வருத்தத்துடன்) அண்ணா! சென்று விட்டவைகளை ஏன் சிந்திக்க வேண்டும்? ஏதோ தீராத பாபத்தைச் செய்து விட்டதை உணர்ந்தாகி விட்டது. இனிமேலுள்ள முறைப் படிக்கு இருப்பது கூட பிசகா? அண்ணா! நேருப்பை ஈ மொய்க்காது. அந்த சந்தேகம் வேண்டாம். நான் அத்தகைய வளர யிருப்பின் என்னைத் தாங்கள் என் பர்த்தா கடிதம் எழுதிய வளவில் அடைந்திருக்கலாம். அவைகளெல்லாம் இனி நடவாத காரியம். வாய்ப் பேச்சுக்கும் வஞ்சமா! அண்ணா! தாங்கள் முன்னர் என் கலியாண காலத்தில் வந்தீர்களே, தமக்கு எப்படி அவ்விஷயம் தெரிந்தது?

சாருகா :—(அந்த விஷயங்களை எல்லாம் கூறி) ஜெயமணி! அந்த விவாகத்திற்கு முன்னால் நீயாவது ஒரு கடிதமெழுதி யிருக்கலாகாதா? அதைக் கண்டு நான் ஓடோடியும் வந்திருப்பேனே! அதனால் ஏதேனும் பலன் கிடைத்திருக்குமோ, என்னவோ! உம். இனி அவ் விஷயம் வேண்டாம். என்று கூறுவதும் பின்னும் அதையே எடுக்கின்றேனே!

ஜெயமணி :—அண்ணா! அந்த சமயம் நான் இருந்த நிலைமையை இப்போது நினைத்தாலும் மனம் நடுங்குகின்றது. என்னைக் கண்ட என் பெற்றோரைத் தவிர மற்றோர் கண்ணீர் வடிக்காமலில்லை. என்னிலை யகன்றது. அந்தப் பணப் பேய்களுக்கு காதலின் அருமை தெரியுமா? தெரிந்தால் பணத்தைப் பார்ப்பார்களா? உம். என் தலைவிதிப்படி எல்லாம் நடந்து விட்டது. அச் செய்தியைக் கேட்ட உங்கள் மனம் எப்படி துடித்ததோ! அதை எண்ணினால் எனக்கு முன்னிலும் அதிகரித்த விசனமுண்டாகிறது.

சாரு :—ஐயோ! அந்தக் கண்ராவியைக் கூறவேண்டுமா? அவ்வமயம் என் மனம் துடித்த துடிப்பும், என்னுயி அலைந்த அலைச்சலும் இப்போதும் அந்த வேதனையை உண்டாக்கி வதைக்கின்றன. நான் சுவம்போலானேன்; பித்தன் போலப் பிதற்றினேன். 'அங்கிருந்து இங்கு குதித்து உன்னைத் தூக்கிக்கொண்டு போய்விடலாமா?' என்று எண்ணினேன். பின்னர் சாந்தமென்னும் உணவை உண்டு என்னையே நான் தேற்றிக் கொண்

டேன். அன்று முதல் ஒரே வேளை போஜனத்தைக் கைக் கொண்டேன். வாஸனை முதலியவைகளைத் தள்ளினேன். படுக்கையில் படுப்பதை விட்டேன்; என் கையைத் தலையணையாகவும், என் மேல் துணியை படுக்கையாகவும் கொண்டேன். என்னிதயத்தில் உன்னைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற கடும் பிரியம் போராடியதால் வந்தேன். மகா உத்தமராகிய உன் பர்த்தாவால் உன் தரிசனம் கிடைத்தது. இனி எப்போது ப்ராப்தமோ அப்போது பார்த்துக்கொள்ளலாம்.—என்றான்.

அவ்வாறே ஏதேதோ பேசிக் கொண்டே இருக்கையில் கங்காதரன் வந்து விட்டான். மூவரும் டிப்பன், காபி சாப்பிட்டு விட்டு மோட்டார்காரில் சென்று பார்க்க வேண்டிய விடங்களைப் பார்த்துவிட்டு வந்தார்கள். அன்றும் போஜனம் செய்து விட்டு வெகுநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்த பின் முதல் நாளைப் போல படுக்கைக்குச் சென்றார்கள்.

சாருகாஸன் தன் மனத்தை எவ்வளவு தேற்றினாலும் அது பழைய நினைவையும் காதலையும் அவ்வளவு சடுதியில் மறக்கக் கூடாது தத்தளிக்கின்றான். ஜெயமணியைத் தன் காங்கள் தன்னை யறியாமலே தாவிச் செல்ல முன்வந்து விடுகின்றன; வெகுப் பாயசையுடன் அதை சமாளித்துக் கொள்கிறான். ஜெயமணி தன்னுடைய பொருள்போல சில சமயம் தோற்றுவதால் அவளைக் கட்டியனைத்து ஆரந்த முத்தமிட்டுவிடலாம் என்று மனம் துணிந்து விடுகின்றது. மறு வினாடியே, “சிச்சி! அவள் அன்னியனுடைய பொருளல்லவா!” என்று எண்ணித் தேறுகிறான். “ஆ! என் அன்பின் உருவே! இன்பக்கனியே! என்னை யறியாதவாறு பித்தனாகி விடுகிறேனே! என் கண்மணி! உன் முகம் நோக்குகையில் என் மனம் பதைக்கின்றது; உனது புருஷரின் முகத்தை நோக்குகையில் என் மனம் வைராக்யத்தை அடைந்து விடுகின்றது. ஐயோ! நான் என்ன செய்வேன்? என் இன்ப வல்லி! என் கண்ணை! என்னுயிர் சடுதியில் நீங்கலாகாதா! என்னுவி சந்தோஷ மடைந்து சுகிக்காதா! என்னுடைய பிறவி இன்ப மெல்லாம் தொலைந்த பின்னர் என்னுயிர் மட்டும் ஏன் தொலையலாகாது? என் ஜெயரத்தினமே! என் மாணிக்கமே! இதுவே நமது கடைசி சந்திப்பாக கிருக்குமோ! அன்றி கடவுளின் கருணையால் மீண்டும் கிட்டுமோ!” என்று பல வாறாக பிரலாபித்துத் துடித்தான்.

கங்காதாரும் தூக்கக்கொள்ளாது, எழுந்து உலாத்திக் கொண்டே இருந்தார்; மெல்ல ஜன்னல் வழியினால் “சாருகாஸன் நித்திரை செய்துவிட்டானா!” என்று கவனித்தார்.

ஆகா! அவன் புலம்பித் துடித்தவாறு புரண்டு கொண்டே இருப்பதையும், அவன் தன் வாய்விட்டும் மெல்ல ஏதோ கூறுவதையும்

கேட்டு நிரம்பவும் விசனித்து அவனிடம் அனுதாபத்தை யடைந்து “ஐயோ நம்மால்ன்றோ இந்த மனிதரின் மனம் இத்தகைய வேதனைகளுள்ளாகி விட்டது. ஐயோ, பாவம்! உத்தமர் என்றால் இவருக்குத்தான் தரும்.” என்று தனக்குள் மெச்சியவாறு ஜெயமணியை அழைத்து “கண்மணி! இன்னும் அண்ணன் நித்திரை கொள்ளவில்லை போலிருக்கிறது. ஏதோ மனக்கிலேசத்தினால் புரளுகிறார். நீ நேற்றிரவைப் போல சங்கீதம் பாடு. உன் கானத்தினாலாவது ஆந்த மடைந்து நித்திரை செய்யட்டும்” என்றார்.

உடனே ஜெயமணி முன்னுளிரவைப்போல பாட உட்கார்ந்தாள். அவளுடைய மனமும் அபாரமான குழப்பத்திலுமுற்ற படியால் தன்மனம் சாந்தி அடையும் பொருட்டு “நின்னுஜ்ஜிசி தன்யுடைதி நீரஜநேத்ரா” என்ற ஸௌராஷ்டிர ராகத்தின் கீர்த்தனையை வெகு இனிமையாகப்பாடி” கோபமேலுரைபை கோதண்டபாணி நே பரதேசியனி பாபவே காசி” என்ற முகாரி ராக கீர்த்தனமும்- நன்னு பாலம்ப நடசி வச்சிதிவோ காப்ராணநாதா” என்ற மோகன கீர்த்தனமும், “நம்மினதாலுனி காஸமு ஜேவேதி நியாயமு காதூரா ரகுநாதா சம்மதிதோ நீசரண கமலயிச்சி ரகஷிம்சராதா ஸ்ரீரகுபதி” என்ற தன்யாசி ராக கீர்த்தனையையும் பாடி சில ராகங்கள் பாடினாள். வெகு நேரமாய் விட்டதால் வீணையை வைத்துவிட்டுப் படுத்துவிட்டாள். கங்காதாரும் வழக்கம் போல நித்திரையி லாழ்ந்தார். பொழுது புலர்ந்ததும் இருவரும் எழுந்தார்கள். சாருகாஸன் எழுந்து வரவில்லை. “இரவு கண் விழித்ததால் இப்போது நித்திரை செய்கிறார்” என்று எண்ணி எழுப்பாதிருந்தார்கள். மணி 8 அடிக்கும் சமயமாய் விட்டதால் காப்பி சாப்பிட்டு விட்டு நித்திரை செய்யட்டு மென்று எண்ணி அவ்வறையில் கங்காதாரர் சென்றார்; பின்னே ஜெயமணியும் சென்றாள். இருவரும் உள்ளே சென்று பார்க்கையில் சாருகாஸனை அவ்வறையில் காணாது திடுக்கிட்டார்கள். ஒருக்கால் எழுந்து தோட்டத்திற்குச் சென்றிருக்கலாம் என்று எண்ணி அங்கு பார்த்ததில் அங்கு மில்லை; பங்களா முற்றிலும் தேடினார்கள். காணப்படாமையால் “ஐயோ! இதென்ன! இரவு இங்கு தானே படுத்தார்! ஒருவர் கண்ணிலும் படாது எங்கு சென்றிருப்பார்?” என்று இருவரும் எண்ணி தத்தளித்துக் குழம்பிப் போய்விட்டார்கள். ஜெயமணி உடனே ஒரு ஆளை யனுப்பி சாருகாஸன் வந்த கலியாண வீட்டில் விசாரித்துக்கொண்டு வரச் செய்தாள். அங்கு ‘அவர் முகூர்த்தத்திற்கு வந்துவிட்டுச் சென்றவர் மறுபடி இது பரியந்தம் வரவேயில்லை’ என்ற செய்தி எட்டி விட்டது. இதைக் கேட்ட இருவரும் ஒன்றுமே தோன்றாது நடுங்கிப் போய் இடிந்து விட்டார்கள்.

“ ஜகன்மோகினி ” யில்

வெளிவந்த நாவல்கள்.

மலர் 1. ஸ்ரீமான் வஜேர் கே. துரைசாமி அய்யங்கார்

எழுதிய

காளிங்கராயன் கோட்டை ரகசியம்

(2-பாகங்கள்)

ரூ. 4 0 0

மலர் II. விலாஸவதி (2-பாகங்கள்)

ரூ. 3 0 0

ஸ்ரீமான் அ. முத்தகிருஷ்ணன் எழுதியவை

கனகசபை

ரூ. 1 8 0

கோகிலம்

ரூ. 0 6 0

ஸ்ரீமதி வை. மு. கோதைநாயகி அம்மாள் எழுதியவை

மலர் III. வைதேகி (2-பாகங்கள்)

.... ரூ. 2 8 0

மலர் IV. பத்மசுந்தரன் (2-பாகங்கள்)

... ரூ. 2 8 0

மலர் V. ராதாமணி (2-பாகங்கள்)

... ரூ. 2 8 0

மலர் VI. நவரீதகிருஷ்ணன்

... ரூ. 2 0 0

சண்பக விஜயம்

.... ரூ. 1 12 0

கௌரீ முகுந்தன்

.... ரூ. 1 12 0

சுகந்தபுஷ்பம்

... ரூ. 1 0 0

கோபால ரத்னம்

... ரூ. 0 14 0

மாதவமணி

.... ரூ. 0 3 0

“ஜகன்மோகினி” சந்தாதார்களுக்கு குறைந்த விலை.

வைதேகி

... ரூ. 2 0 0

பத்மசுந்தரன்

.... ரூ. 2 0 0

ராதாமணி

.... ரூ. 2 0 0

நவரீதகிருஷ்ணன்

.... ரூ. 1 12 0

சண்பகவிஜயம்

.... ரூ. 1 8 0

கௌரீ முகுந்தன்

.... ரூ. 1 8 0

“ஜகன்மோகினி” ஆபீஸ்

26, தேரடித்தெரு, திருவல்லிக்கேணி, சென்னை.

இனாம்

தபாற்செலவு

இனாம்

இரண்டு அணை ஸ்டாம்பு அனுப்புகிறவர்களுக்கு “போலீஸ் கிவ் பொதிராயர்” “ராவ்பகதூர் ரஸதுல்லா சாஹிப்” என்னும் இரண்டு நாவல்கள் அனுப்பப்படும்.

தமிழ் நாவல்கள்

மதனசிங்கர் ரூ. 1 0 0.

மர்மமுகி ரூ. 0 12 0

சுந்தராவதனி ரூ. 0 12 0

வஸந்தசமுத்ரம் ரூ. 0 12 0

மஞ்சளா ரூ. 0 6 0

அமிருதமாலினி ரூ. 0 4 0

வத்ஸா கம்பெனி, திருவல்லிக்கேணி.

அமிருதாஞ்சனம்

1930

காலண்டர்கள்

1930

பிரபல சித்திரக்காரர்களால் எழுதப்பட்டதும்,
மூன்று வர்ணங்களோடு கூடியதுமான ஸ்ரீ சீதாராமர்,
மகாத்மா காந்தி, ஒரு ஸ்திரீ ஆகிய இவர்களின் படங்கள் அடங்கியன
ஒவ்வொன்றின் விலை 0-2-0 ; டஜன் விலை 1-4-0 ;

நூறின் விலை 9-12-0.

(பாக்கிங், தபாற் கூலி வேறு.)

குறிப்பு:—ஐம்பது காலண்டர்களுக்குமேல் வேண்டியவர்கள் முன்
பணமாகப் பாசுத் தொகையை அனுப்பினால், அவர்
களுக்கு சமீபமாயுள்ள ரெயில்வே ஸ்டேஷன் விலாசத்
திற்குப் பாரசல் மூலம் அனுப்பப்படும்.

அமிருதாஞ்சனம் : மிகப் பழமையானதும், சிறந்தது
மான மருந்து.

அமிருதாஞ்சனம் டிபோ,

பம்பாய் : : மதராஸ்.